Ketabton.com

کچۍ ناوې

لنډۍ کیسې

دوهمه ټولګه

رفیع الله (روښن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

لیکوال:

رفیع الله روښن

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کوچنۍ ناوې

لیکــوال: رفیع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنگي څانگه

وېبپـاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده

چـاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپکـال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

لیکوال د خپرونو لړ: (۷)

د تحریك د خپرونو لړ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ــــــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړي.

ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلنډې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

گڼه سرلیک مخ

۱- د روښن ځوانۍ کیسې...۱
۲- د روښن دویم بریالی ګام..۳
۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي.......................................۴
۴- ځوان روښن او کوچنۍ ناوې...۵
۵- دا خاوره به د ډېر الفتونه وزېږوي..۷
۱_ سبا اختر دی...۹
۲_ دښوونځي جامې..۱۲
۳_ نالوستی خاوند...۱۴
۴_ د ځوی قاتل...۱۸
۵_ ستا یادونه...۲۱
۶_ دتاریخ مضمون..۲۵
۷_ دښځو نړیواله ورځ...۳۰
۸_ نا راضه مزدور...۳۵
۹_ دوهم ځل ناکام...۳۷
۱۰_ 1_4_3...۴۰
۱۱_ ګل زرینه..۴۸
۱۲_ د ژوند رنګونه...۵۳
۱۳_ درې ملګري..۵۸
۱۴_ هغوی باید اعدام شي..۶۱
۱۵_ نالیدلې لیلا...۶۶
۱۶_ نابلده سوالګره..۷۱
۱۷_ زما موټر...۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸ـ دوينې ګروپ... ۷۸
۱۹ـ بخښنه غواړم... ۸۳
۲۰ـ ارمان.. ۸۷
۲۱ـ زما ليکونه.. ۹۲
۲۲ـ کوچنۍ ناوې.. ۹۵
۲۳ـ پلټنه.. ۹۸
۲۴ـ بې پايلې.. ۱۰۳
۲۵ـ مېلمنه کوچۍ.. ۱۰۹
۲۶ـ د مينې انځور.. ۱۱۲
۲۷ـ رنګين دسترخوان.. ۱۱۵
۲۸ـ د نجات فرشته.. ۱۱۷
۲۹ـ ګوانتنامو.. ۱۲۳
۳۰ـ دوهم نفر... ۱۲۷
۳۱ـ سپين لاس.. ۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانۍ ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروشن ځوانې کیسې

د لنډو کیسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صیب را وسپارله، چې یو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کیسه لیکوال نه یم ؛ خو وخت نا وخت ځینې کیسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صیب د لنډو کیسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتیا هم ډیرې یې داسې کیسې وې،چې د لنډې کیسې تعریف یې په خپل ځان کې ځایولي شي، که چېرې لنډه کیسه داسې وپېژنو چې لنډه کیسه یو داسې فن دی چې ځان ته ښکلاییز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوټلی تاثیر، رمزیت او دمـوادو فنکارانه اوډل، هره کیسه باید تلوسه، پیل ، منځ او پای سره یوه هیجاني پایله ولري، کیسه باید له پیل څخه منطقي وي باید پلاټ او بیان یې منطقي او له ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کیسې په دغه تعریف کې را انحصارې کړو، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کیسه یو حکایت دی چې خیال او حقیقت سره نغاړي تلوسه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او یا یې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ویلی شو،چې د یو بریالي او هنر پال کیسه لیکوال پیاوړتیا او کامیابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې ما د ښاغلي روشن (سبا اختر دی ،کوچنۍ ناوې،دښوونځي جامې،د ژوند رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا یادونه) کیسو کې ولیدلې، یعنې روشن پیاوړی کیسه لیکوال دی.

سبا اختر دی، کیسه موږ ته د روانو ناخوالو یو روڼ انځور راکوي، په کیسه کې د دوو کوچنیانو پلار د سیمې د اوسیدونکیو په لمسون او شېطانۍ د شومو او نا کره دسیسو له امله د بهرنیو ځواکونو له خوا وړل کېږي ، په کور کې یو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به یې اختر ته راځي او دوی به د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زور بدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کاربېدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي، چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د رونتیا په هیله یې،تاسودکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد - صفا راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روشن دویم بریالی ګام

د ګران روشن د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لوربینه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا،بېلو ډګرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نږدې ښکاري او زېرې کوي، چې که روشن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.
الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کلي ترښاره او له ښاره ترکلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کلیوال ژوند خـاطرې، مینـه، سـاده والـی، رښتینولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. لیکوال تر ډېره هغه ځه ((کیسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز یې له ځان سره اخیستی، له کلي تر ښاره او له ښـار ه کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې یې یو کوچنی لیدلی چې له خپلو لویو هیلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه ښوزله د پلار له عاطفي محروم ویني، د دوو تنو پـه اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د یو ساده کلیوال د عسکرۍ خاطرو اورېدو ته ډډه وهي، لرګیو راوړولو پسې غره ته له تللی کلیوال خبرېږي چې د سوله سـاتو بهرنیـو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور لیدلي څه یې هم یـاد کـړي؛ خو د سړي کیسه ییزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کـوچنۍ ناوې)) تر پایه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مینه پالونکي څښتن له دربـاره دده د نورو بریاوو په نیت لاسونه لپه کوم او د کیسو مینه والو ته یې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله یار ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان روشن او کوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې توري کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی ادایې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږي، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، ځنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتیکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې ربښتیا هم ځوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټــولګې مبارکي وایم او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریــالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دورووڵی په ټوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب دُرانی خوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خاوره به د پیر الفتونه وزپیږوي

د روشن صیب اخلاص او پیرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي څخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکه او با احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطن دوسته ځوانو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ پردېسو افغانانو لپاره دروح غذا ده ، دوی د خپلې ټولنې انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کې تیرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمونږ د ټولنې د اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداري دي ، او مونږ ددوی له طریقه د وطن په رمز او اسرار خبر یږو ، زه روشن صیب له نږدې څخه پېژنم ، دده د مقالو،لنډوکیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژوند بهیر تعقیبوم ، روشن د داسې ځای اوسېدونکی دی ،چې کوم چې له اوس څخه تقریباً یوه پیړۍ مخکښې پکې ارواښاد استاد ګل پاچا الفت زیږېدلی دی ، زه په دې بلکل مطمئین یم چې روشن او د دې منطقې نور با استعداده ځوانان چې د فرهنګ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنګ په دې با مسؤولیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ
ځوانیمرګه ناوې اودروشن له حقیقته ډکې کیسې
دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوستلو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.

دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیا او مینه له سره ترپایه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیا یې کار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولو دټولنې له ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یوه واقعي او ښخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنه همداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یې انځور کړي کوم چې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکې وایم او ورته په دې برخه کې د نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویوهیلوسره دمورخنګ ته ورغی دهغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتوکش کړ،په وړه اونرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوټونه به هم درته په پښوکړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندۍ او له ترونوسره به مو ماماګانو او نورو خپلوانوکره ولاړ شئ!

کوچنی موسکی شو، ځوشبېي غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګُنده په مورباندې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼاوښکویې له سترګولارې وکړي ، دپړوني خنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړی چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له موږنه مروردی ؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي ، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زارۍ وکړو پخُلابه یې کړو ، بیابه راشي اوموږبه مېلې ته بوځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

موریې چې دکوچني په هره خبره یې زړه تېپي کېده، سلګیونیولې وه ښه په زوره یې وژړل ،کوچنی حیران شو چې مور یې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوتردېرځنډیې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې دمورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه یې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور یې لوبې نه بلکې ویرکوي،هغه دیوداسې چاپه هجران کې اوښکې تویوي چې کوچنی یې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې یې خپله ډېره لویه هیله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به یې دپلار لاس نیولی وي او په ښکلیو ،ښکلیو ځایونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسریې راپورته کړماشوم یې غېږې ته ورنږدې کړ،په مخ یې ښکل کړ،ورته یې وویل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وایې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره یمه که پلار دې رانغی نوموږبه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سیلونه به دربادې وکړم.

کوچني یوځل ضد پیل کړ، نه نه !موږله تاسره نه ځو، موږ مې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ یې هم موږبېولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتوناخبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ ددوی دچکر پوره پنځلس میاشتې تېرې شوې وې، مخامخ دمیزپرسردپلارپه ایښې عکس یې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته یې کړاوخبرې یې ورسره پیل کړې،هغه ته یې خپل کورته دژر راتللوبلنه ورکړه، موریې بیاهډکیوونیوله ددې په خاطر چې چیغه یې له خولې نه وځي په بالښت به یې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له یاده ویستې وه چې نهه میاشتې وړاندې یې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړیکې لري له کورنه ووېستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو خووروسته دڅوفیرونوله اوریدلیدلویې یواځې دپلارجسد د کلیوالو لخوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس ببرته په مېزکېښود ،راغی دمورڅنګ ته، ورته یې وویل: ته وګوره چې سباته راځې اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا ته هم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښتل داخبره دهلک له فکره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیسې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شو او منډېې کړه په خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبه نه خپړې ولګولې، راپورته یې کړه ،شانوګۍ!ای شانوګۍ! پاڅېږته نکریزې نه کوې؟ سباته اخترذی زه اوته به نوې جامې اوبوتان واغوندوچکراوسیلونوته به ولاړشو،لالا هم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړدالمارۍ خانه یې خلاصه کړه یوڅه یې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته یې شا واړوله او له المارۍ څخه له را اخیستي څیزسره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پیل کړ،مشرې خور یـې وویـل داڅـه شـی یـې پیداکړ چې له مورنه یې پټوي،پلار یې وویل پرې یې ږدی کار مـه پـرې لـرئ، چې دی خوښ وي،مور کوم اعتراض نلرو،ټولـوغلي غلـي وخنـدل،خوده پـه هېڅاخیال رانه وړه اونه یې ددوی خبروته کوم اهمیت ورکړ څوشیبې وروسته دټولوهېرشو،هریوپه خپل کارپسې پورته شو، دغرمې یوولس نیمی بجـې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام یې واچاوه پلاریې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کـړه کتابونـه دي هم پرځای کړه، چې ساحل یې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منـډه کړه ، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه دساحل چیغې پورته شوې ، پلاریې ژر ورغی ، کلثوم ته یې وویل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلارولیده ، لستونې یې په سـترګو راکـش کړ،اوښـکویې ګرېـوان تـه غـاړه ورکړه،ویې ویل زه یې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه یې پـه تخرګونـوکې داسې ننوویستي وولکه یخ چې نیولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه یې پټه وو اوله المارۍ نه رااخستی وو، پټ نیولی وو، کلثوم له ځانسـره غلـې غلې خندېده ،په ښټ یې راوکتل اوله کوټې ووتـه لـږ وروسـته دسـترخوان هوارشو یوبل ته یې اوازونه وکړل خودغرمنۍ دخوړلولپاره اماده شي،خوریې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروروپسې ورغلله ورته وویل ساحله! مونږ درنه توله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته یې نه خورېې ؟

هلک ځواب ورکړنه ! نه یې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شوې یې پلارېې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشي ، پلارته یې وویل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو یې وخورئ!. پلار دکوچنۍ په وږو، خوډېرو درنو خبروهک حیران شوځه!؟موږ یې نه خورو! موږ ؟ نور څوک دي؟دپلار په ټینګار ډوډۍ خوړلوته چمتوشو دالمارۍ خانه یې خلاصه کړه،پلارته یې وویل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،څه یې دننه کېښودل،اوله کوټې ووت،ولاړډوډۍ یې ژر وخوړه هغوی دچایوپه څښلو بوخت وو،چې ساحل یوځل بیاپورته شو، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مه راځه شیشکې ، بیزو، موږپکې تانه منو! اوکوټې ته ننوت! څوثانیې تېرې نه وي چې له یوه درزسره مل دساحل وېرونکې چیغې دټولوپه غوږو نوکې کړنګهارې وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې څخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پریوته ژبه یې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وینویې له خولې لارې وکړې، پلار یې اول کلثوم پورته کړه اوبیا کوټې ته ننوت،دتره ښځې یې کلثوم په غېږ کې ونیوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه یې نیمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ویل خو څوک نه پرې پوهېدل .

پلارېې کوټۍ ته له ننوتو سره چیغه کړه:

نا اا! ساحله اا! ساحل چې الماری پرې راچپه شوې وه له سرنه یې وینې روانې وې، په کوچنیولاسونوکې یې دمور هغه عکس نیولې ووچې دهغې له مړې کېدوڅخه یې یواځې درې میاشتې دمخه دساحل په ځلورمه کلیزه کې اخستی وواو ساحل یې امیل په غاړه په غېږکې نیولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و،نور یې پلار ورسره تر پوزې راغی،اخر یې د ولسوالۍ په بازار کې له یوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زیرک او ویښ هلک نه و،هره ورځ به یې استاد پلارته شکایت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به یې ورته ژړل، خو داچې مستري یې ملګری و ورته ویل به یې:

ورو‌ره نو زه به څه وکړم یواځینۍ اثره مې تاته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی یې هم ونه لوست،بله چاره یې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار یې نه لرله ،نه یې خپل ملګری خفه کولی شو اونه یې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو،اوس یې نو هغه د پېښوریانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پیداشوی و،بل داچې دخلکو خبروته به یې هم غوږ نیوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به یې خفه کاوه، اخر یې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله یې دکان ونیو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل یوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلارته کینه ورغله ویې ویل ولې زه څه له معراج نه کم یم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل خلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د کور له غړو پټ اروپاته روان شوی و،په ایران کې و چې پلارته یې زنـګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېـره خفه وه، خوځه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي ځخـه فارغه شوې وه.
داچې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې ځـو ځـو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترځو سپناته موبایل واخلي خو دهغـې کـورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایـل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همداچې راغی په ځو ورځو کې یې واده وکړ،غوښتل یې بیاپه افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شـوي و او هغـه شی سپنا په بکس کې ایښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترځوخپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خـط لیکـل شوي ځو لیکونه ایښي دي،پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس ځخه راووېسته اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورتـه ویـې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په ځو دقیقوکې راغلله،همداچې خپلې خـونې تـه ننوته ګوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په مـنځ کـې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورځخه وکړي خو اجمل پرې چیغه کړه،بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د یوې ډېـرې پـاکې او بـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به دومره کثيفه او پليته نجلۍ يې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده ګټه واخسته؟ چې بيا دې يارانې هم پيل کړې؟

له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې يې چيغه کړه ولې اجمله! اخر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوې،سترګې يې د هغه په سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی يې د اوښکو پاکولو لپاره سترګوته پورته کړ ،غاړه يې کړه شوه ګوري چې د خوب په تخت يې دبکس کتابچه پرته ده،پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم يې پورته کړ ترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونيوله،همداچې مخ يې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه يې له کينې سترګې پورته ووهله چې ځای پرځای پرېوتله، بل وار يې پرې ونکړ،همداسې په قهر او غضب له خونې ووت او دحويلۍ په منځ کې يې چيغې پيل کړې:

مورې! موري! ته راشه او دخپلې بي بي اينګور ګلونه دې وګوره چې کرلي يې دي،ته خبره يې چې هغه څو ياران لري،که نه يې خبره ورشه او ليکونه يې وګوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا دکوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده،پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته يې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې اوقهر څخه يې له سترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقيقې وروسته يې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطايې يې ورته وويل چې مېرمن يې مړه ده او دی بايد له کوره ځان وباسي کنه پوليس به يې ونيسي پرته له دې چې څه ووايي له کوره ووت.

ډاکترانو يې پلار ته ويلي و چې دومره شديد وار پرې لګېدلی دی چې دعصابو رګونه يې شلېدلي او ۲۰ دقيقې مخکې يې ساه ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپنا دمرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې يې ليکونه ايښودل شوي و او دهمدې ليکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، دکتابچې په منځ کې څلور ليکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره ليکل او رنګه شوي و پکې و.
شبانې چې به هر ليک پرانيست او لوسته به يې نو سلګۍ به يې ورسره وهلې کله چې يې څلورم ليک نيمايي ولوست دومره په لوړ اواز يې وژړل چې په حويلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته رانـنوتلې،شبانې وويل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه وربندار ووژله خوهغه بې ګناه وه!
ټولو ورته وويل : ته يې ووايه چې د اليکونه چا سپناته رالېږلي اوځه يې پکې ليکلي دي؟
شبانې په داسې حال کې چې سلګيووار نه ورکاوه د څلورم ليک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله! ګرانه داچې ته نالوستی يې زه هېڅ خفه نه يم،په دې هم پوهېږم چې ته به زما ليک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی .خير په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خوته به زما يوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخير وطن ته راغلې او واده مو وشو نوته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترڅنګ زده کړې هم پيلوې).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې یې ډېرې ووتې شـېبه تـر بلـې یـې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هـم راورسـېد چې لاسونه،پښې،خوله اوسترګې یې هم له حرکته پرېوتـل،ډاکټران هـم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به یې ورتـه تـش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه یې له کـاره پرېوتي و،له ناچاره وه باید کورته یې بېولی وای ، خپل پور یې په کور کې پرې کړی وای او نور یې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور یې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وویل:

د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که یې ومنله یو دفه به صدف روغتـون تـه ورته راشي نصیبونه خو یې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبـه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو یې خپل پلار اومور راضي کړل،یوڅوک یې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف اومور یې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه یې په ځان پسې راکشـول او پخـوانی نـور او رنګ یې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل اوپه هغه یې نظر پرېوت صدف ځـــای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وختله،ښه شېبه یې ژوره ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او دشهاب مخکې یې کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مړې مړې اوښکې یې په سپینو مرمرو څڅېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و،لــه هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونــه کــې یــواځې پرېږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف دشـــهاب پــه بې متري بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې لاس کــړ پــه درملــو لامده کاغذی ستمالونه یې څنې راواخستل او دشهاب مخ او لاسونه یې پــرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یــې پــه باطله دانۍ کې وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښــي لاس دوه ګوتې وخوځېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست اوپه خپل مخ یې کېښود دهغه پــه ســترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې وټوکېدې خو ژر ور پــه زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکــه د شــهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې کمپلې پښې وباسي،که څه هم دصدف پــلار خپــل ځان له دوی څخه پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو ډول عار او شرم ګڼلــه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته ډېر اهمیت ورکوي.

بیا یې په کنده کنده سترګوکې اوښکې ښکاره شوې نور نو هــېڅ هــم ورتــه د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کــړ او پــه چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خــونې تــه ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پــک شــول ،هــېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د منلو نه وه ، د شهاب وروړچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت اوپه صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه بېرون یې هغه پیداکړه په ننواتو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیـــرات یـــې ورڅخه وغوښت.

صدف او دشهاب مشر وروړ چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یـــې پـــه سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې دخونې دروازې په لوري خلاصې پـــاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهادډېرپېرې ګران وو او دومره یې زړه پرې بایللی وو،چې نــه یــې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

یوه ورځ یې په ښوونځي کې د تفریح پرمهال ورته وویل ګوره فرهاده! ته ښــه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مینه کوم،نویوه هیله درنه کوم چــې لــه نورو نجونونه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورســره کېنه پاڅېږه مه،هغه ورته غوږ نیولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې یې خلاصې شوې هغه ورته وویل ســمه ده زمــا ښایســته حــورې! ښنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده! ګوره زه جدي یم کنه بیا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي،وګوره تاته ما ځوځله ویلي چې فرهاد بــه لــه هېچاسره مینه ونکړي،مګریواځې اویواځې له خپلې ګل غوټۍ ســره،خو یــوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټینګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمینې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تریوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اورېدلي وي کنــه چــې جــوړې پــه اســمانونو کــې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو وخندل،دلاسونوګوتې یې یودبل په ګوتــوکې ورکــړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتیاهم یو لــه بــل ســره ډېــر نږدې شوي وو،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال یــې دفرهــاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد یې خپل شــواونورېې څــوک ترې نشي ولجه کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوژدې څلور میاشتې وروسته فرهاد لــه دوه نــورو ملګروســره ایــران تــه ولاړ،کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره پــه رژېــدو شوه،په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېړ شو،دومره وچه کلکــه شــوه چــې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهادسره په ټېلیفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به یې هم له غــم او ویرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به یې ویلې: چــې تــه څومره بې شرمه یې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مــړ کړ،ډېرخلــک داســې وي چــې دولــور پــه پیسوپســې لــه وطــن څخــه ورک شــي،آن لندن،امریکا،فرانســـې،کاناډااونورو لـــرې هېوادونوتـــه مساپرشـــي،اوبیاپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې ښېرته راځي اودواده پیسې ګټې نو سپن ږیــری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونــو ورک وي،ســتاخو دخــدای فضــل دی نــږدې ګاونډي هېواد ایران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځوکې به یې دغوټۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.

خو! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوټۍ زړه صبرشو ښېرته یــې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خوهغه اوس ښوونځي ته نه تلله،بس همغه دکور پــه کارونوکې به یې له مور او خویندوسره مرسته کوله .

دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یــې څــه نــه ویل یواځې غوټۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغــې زړه ښــه وو،اویوه تمه به ورته پیداکېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلــي کــې دهغــه دراتللــو اوازې خپــرې شــوې،چې هېــواد تــه راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوټۍ په سره ډولــۍ کــې خپــل دخاونــد کورته ولاړه شي، غوټۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټېلیفون کې ویلي چې له رسېدوسره یې بایدواده تیاروي،همداسې یې وکړل دغوټۍ پلارته یې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تیاری ونیسي.
اوس نوهره لحظه دغوټۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه یې ورک شوي،بس یواځې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.
دهغه راتګ ته یواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم ولیکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسر ته خوړه اومصارف هم وروړل شول،بس یواځې دهغه رارسېدل پاتې وواودواده شروع کېدل.
هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ،دتره زامن اوماماګان دفرهاد مخې ته دسرک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه یې په زړه ساړه ننوتي وو،داسې رېږدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي اوپه ګلبڼ کې یې یوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي .
چې یوناڅاپه چیغې شوې هغه دی راغی! ،هغه دی راغی!.
کوچنۍ کرولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه ګبین چې مچۍ راتاوې شي،خوپه یوه ثانیه کې هرڅه بل شان شول اویوه حیرانوونکې چوپتیاخوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان یوبل ته څک څک شول،څوک یوطرف اوڅوک بل طرفته سره بېل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو،دموټر مخې ته راتاوشو،ددوهم سیټ ،دروازه یې هم راخلاصه کړه،په سیټ کې دتنها،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس یې ونیوه راکوزه یې کړله،خلک یوبل سره وپسنېدل،یوډول زوګ اوګونګوسې پیل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وویل څوک ده خو راتښتولې به یې وي کنه!، چابه ویل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وویل ای څومره ښکلې ده،تاسوخووګورئ ته به وایې چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې په یوه اواز سره لېرې کړې،ولې حیران یاست ،داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟!

هېڅ دحیرانتیاوړ نده داستاسې راتلونکې،ورېندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مژګان ده.

څه څه څه !!! دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.

څوکوچنیوماشومانو دغوټۍ دوی کورته هم داخبر رسولی وو،خوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:

مورجانې غرق شولو،تباه شولو،وشرمېدو،دده له خبروسره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیوماشومانوخبره تائید کړه،غوټۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو،له لیدوسره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه)، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته راروانې شوې اوپه هغه یې ور ورټوپ کړ ګرېوان یې پرې څېرې کړ،ورته یې وویل :

ته پوهېږې چې زما له یادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه ،سر یې دچپرکټ له وسپنې سره ولګېده،فرهاد ورته لکه دبوت ولاړوو، ډاکټران راغلل،چې راپورته یې کړه نونړۍ یې دفرهاد دروغجنې مینې ته پرېښې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ مضمون

نن یې دخبرو پیل په ډېرمانېچن انداز کې راسره وکړ،لـه نـورو ورځـو ډېـرل بدل،دڅو خبرو وورسته مې زړه ورته تنګ شو،پوښتنه مې ترې وکړه اياکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب یې دخوشبېو لپاره له ځانه سـره وسـاته،له ډېرسـکوت وروسته یې وویل نه! دتشویش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ویل ایاداټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بیاځنـډنۍ شـوه،په جـدي ډول مـې اواز پـرې وکړ،بیـا دربانـدې څـه وشول،خوخبرې وکړه کنه،اياچاخوڅه ندي درته ویلي؟

ځواب یې نه راکاوه،بیامې پرې اواز وکړ،ګـوره شـینکۍ! زه داسـې ټـوکې نـه خوښوم هیله کوم زما دې تشویش پیداکړ،ووایه هرڅه چې شوي وي ماته یـې ووایه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته یوه دحل لاره وګورو،بیایې هم خپله خاموشي ساتله،خوزماچېرې طاقت کېده،وجلۍ!خوب درځـي کـه څنګه؟کـه خوب درځي نو ورځه ویده شه،ځواب یې راکړ نه خوب نه راځـي ،پوهېږې!پـه دې وروستیوکې یوډول عجیبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول!؟.

ویل یې درس ویلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کـم شـوی دی،لکه پخوابه چې فریزر(یخچال)رانه تنګ وو،دمه بـه یـې نـه شـوای رانـه کړای،کله به مې ترې جوس راواخست ،کله شیدې،کله تیارپاخه شوي غذا کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه اوکله څه اوپه ښه اشتهابه مې وخوړل،خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نوداخبرې تاته دڅه لپاره کوم؟ته خوبه ایله خوشحاله شوی یې،تل به دې راته ویل خېټوري،ټوله ورځ خوراک کوې،داښه دی چې دایخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تښتېدلی وو،شکر به دې وېستی وي.

ماورته وخندل،هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ،خوب دومره غلبه رابانـدې کوي،چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي،هېڅوک مې په نظر ښه نه راځي،نه پوهېږم چاته ښه ووایم اوچاته بـد،هېڅ پرېکـړه نـه شـم کولای،کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي،لاس مې نه ورځي،هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه،خبرې مې یې قطع کړې.

ـ غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه،نه پوهېږم، څه دې اورېدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایاداخبرې په رښتیاهم ته کوې ایا داهرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نـړۍ کې عام فهمه،بااستعداده،باحوصله،باکلتوره،په خلکـو اووطـن مینـه،دولس خدمتګاره،دانساني ژوندمالګه،دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېدای ته،داسې نـه شـې کېدای،دایوه هـم ستاخبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.

غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تـل بـه یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماتـه پـه یـې د توانمنـدۍ خبـرې کولې،زماپه هرې ستونزې دلاس برې کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راتـه ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخنداځای ژړا اویاخفګان ته خالي کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګوته دروي او دومره وېره ترې لـري چــې آن لادمخه يې ورته پېښې غزولي دي؟

دا اودېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځــواب دنورو ورځو مخالف ډېر ســســت او دزړه پــه زور وه،اخرمــې ورتــه وويــل تــه دخوشــېبو لپــاره ارام وکــړه،اوس درســره خبــرې نــه کــوم،زه هــم خپــل کارکوم،خودامې ورته وويل چې شینکۍ!په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستاپه اړه سوچونه کوم.

پرېکړه مې وکړه چې رخصت يې کړم، اواز يې راباندې وکړ،صبروکړه.

ـڅه وايې!؟

ـهېڅ هم نه څه ولاړشه.

ـګوره ووايه هرڅه چې وي زه يې اورم.

ـنه هېڅ نشته هسې ماويل چې نه پوهېږم ولې،کله چې ويده شم نو يوناڅاپــه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم،کمپیوټر روښانه کړم،له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پيل کړم،خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي،لکه دبت ورته ناسته يم،دوستان رابآندې نارې وهي،څه شوېېېې!ويده شوېېېېېېې، او نــور، خــو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل،په ټوکه کې مې دمياعلي صاحب زيارت تــه دتللــو بلنه ورکړه،په موسکاخو جدي لهجه يې وويل غلی شاااااا زه رښــتياوايم اوتــه راباندې ريشخند کوې.

نور يې دخوب په خاطر رانه رخصت واخســت،ماذيګر مهــال وو ،چــې بيــاهم رښتيالکه پېرۍ راپيداشوه.

ـسلام زه بياراغلم.

ـعلیکم سلام راځه راځه همداستاکمی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیایې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکاریده،ډېره نهیلې غږېده،ورته مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې،داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داخل یې ډېرژر ځواب راکړ،خودایوڅرگندحقیقت دی،چې نه ته ترې سترگې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې،غواړې والوزې؟

نه مړه! یوخوته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې په راتلونکې کې یو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېوادکې له تېرو جنگونو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅودخپل هېواد په اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کې لري چې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنگونو اوشخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشاگردانو فکرونه خرابېږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوې چې ټولې خونړۍ کیسې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه گوتو پټ کړي اما داهېڅ امکان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنگه کړي چې دورځې یې په لسگونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکه وه،نه پوهېدم چې څنگه یې وخندوم،اخر مې ورته وویل:شینکۍ!یوه خبره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر يې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوويل نه يوه خبره کوم خو ژر به يې ځواب راکوي،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.

_ښه ووايه سمه ده.

_نه اول ژمنه وکړه.

_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.

_ښه وايم يې خو ګوره ځواب به راکوې.

_وايم درکومه يې ته ووايه چې څه وايې؟

هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار يخچال ته دځـه شي درا اخستلوپه خاطر ورغلې يې نو خندا درنه پکې پرېوتې اوښه يې کنګل کړې ده.

له دې سره يې دومره په لوړ اواز وخندل چې ببل خوند يې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخداى پامان .

دښې شپې،ښه خوب اوښه صحت دوعايې راته وکړه ، دخداى پامان يې وويل ماهم کمپيوتر بند کړاونور sign-out شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښځونړیواله ورځ

ډېرکلونه پخـوا لـه کـوم نـامعلوم ځـای څخـه راغی،زمـوږ پـه کلـي کـې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نو م یې ولي وو،مګـر فکـر کـور او لاس یـې ېښي خالي وو،کسب او کار یې داوو چې له سیند څخه به یـې ماهیـان نیـول اوپه بازار کې به یې پلورل.

داماهیان یواځې ده نه نیول،بلکې دده ونډه بـه پکـې شـل فیصـده هـم نـه وه،اتیافیصده به یې ورسره مشرې لور وحیدې اودوهـم اودریـم زوی زري او مطیع الله نیول،مطیع الله په یوه سترګه مغذور هم وو،دړ بواړه کوچنیان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښین له مخې په پردیوکروندوسـر وو،په لمدو ځمکوکې اوسیدونکي سره چینجیان به یې راوېستل،ترڅویې سبا په کونـډو(چنګکونو)کې وتـومبي ،ماهیـان پـرې وغولـوي او ښـکاري یـې کړي،دشپې به په کور وو،سهاربه دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمـی وو اوکه به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به یې دوه درې کیلو ماهیان نیول،پلاربه ورته لکه دبادار اخوادیخوا ګرځېده،یودره وال چره ایزتوپـک یـې لاره دمرغانوپه ښکار پسې بـه ګرځېـده اوکـوچني ماشـومان بـه پـه خپلـو خواریواخته وو.

ولي دډېرې غریبـی ترڅنـګ دومـره ظـالم اومستبدشـخص وو،چـې دغـه کوچنیوماشومانوته بـه یـې دیـوې وړې تېروتنـی لـه املـه دومـره سـخته سزاورکوله،چې هېڅ دانسانیت له شان سـره بـه نـه وه برابـره،دده دهمـدې ظلمونو له امله یې مشر ځوی چې زري به یې ورته ویلـې یـوه ورځ دماهیـانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلورلوپه بهانه بازارته ولاړ او بیارانغی،نژدې دوه کاله لا درکه وو،یوه ورځ مازیګرمهال وو،دکورپه طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شوچې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي،زړه کې مې راتېره شوه،لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی،ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو،خیر پوښتنه مې وکړه ،خوهغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی،زرې په جلا ل اباد ښآر کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننګرهار د عامې روغتیاپه روغتون کې موندلی دی،دګاونډیتوب اوهمدردۍ له مخې مو دقبرپه تیارولو او دتدفین په چاروکې مرسته ورسره وکړه،دربیمه ورځ وه چې له ننګرهار څخه ځوک راغلي وو،ولي ته یې ویلي وو،چې تاسوکوم مړی تېره ورځ دننګرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږدی،او غواړو موږ قبرلوځ کړو،خو ولي ورته ډېرسخت په قهرویلي وو،تاسو اوس په ماباندې ریشخندوهۍ؟ایازه درته احمق ښکارم،چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خوهغوخلکوهم ډېر اسرار کاوه،چې بایدیوځل قبروکني،همداسې وشول،هماغه وو،چې قبر یې راوسپړه،دلحد دسر یوه تېږه یې چې پورته کړه،مړی لا هماغه شان تازه وو،چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ،یوځل سرې چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی،خوشبېې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېرېدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو،بچیوبه یې ګټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېرېده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه وینابس په ډنګ حیران وو،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروګرام وو نو نڅاګروته حاجت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، ولي او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو،دوی به مــلاوې تړلــې وي،داســې سیل به یې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چې به یې ببخ وو پست.

د اولادونو په همدې بــدبختۍ کــې یــې هغــوی دځــوانۍ پــه دُرشــل پښــې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زیات وو،چې هر ه لحظه بــه پــه ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکار ېدل،نودشته عذابونوترڅنګ ورتــه ځــوانۍ هم په ژوندکې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحیده دماهیانو نیولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوشولوچکان ورته ولاړ وو،یابه یې پــه هغــه ځای کې چې دې به ماهیان نیول،ورته مورچلې جوړې کړې وي،خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دبګۍ داسپې پشان به یې یــواځې خپلــه مخه لیدله،اخودیخوایې نه شول کتلی،له ډېر احتیاط او فکر سره ســره بیــاهم پلار په سل نومونویادوله اودې حد ته به یې وهله چې،له ځایه به د پورته کېدو نه وه،چې دایوه نوې ستونزه ورته راتوکېــدلې وه، هغــه دومــره حدتــه خپــل اولادونه وېرولي وو،چې کله به یې یو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره یې ژړلي وای ترڅــو یــې څــوک مرستې ته راشي،هغه زمورپه ټول کلي کــي پــه ظــالم مشــهوروو،چابه ورتــه چرسي ویلي اوچابنګي.

یوځه وخت وروسته زمور له کلي وکوچېد،خوداسې ویل کېدل چــې دلغمــان ولایت ته په ګرځېدلي سړک دسرخکانوپه سیمه کې مېشت شــوی دی اوپــه دې وخت کې یې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپیداشوی دی،خوداځل هغه مطیع الله هم له ځانه سره په هواکړ،اوپه خپله مخه ولاړ،دهغه عاطفه او مینــه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور یــې نــور هغــه شــان ظلمونــه نــه شــول زغملی،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشویش وړ خبره نه وو،ځکــه چې اوس یې په کور کې نورې لوڼې عابده،بي بي هوا اوفهمیده، دومــره لــویې شوې وې چې د زرې ،مطیع الله اووحیدې تشه ډکه کړې،اودهغوی چارې مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسي،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالوېږي شوې وې،دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خوله خپلو مسؤولیتونوته غاړې کېښودې.

له یوڅه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زموږ کلي ته نه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره،منصور کلي کې یې واړول،او داځل یې په خپل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه سپوږمو راوستل،خواوس زه ترې ډېر نه خبر ېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلول راپه غاړه شول،خو ډېر ډېر شکر دلوی خدای ج اداء کوم چې یوحلیم،مهربان،باعزته،داولادحق پېژندونکی اومینه ناک پلار یې راپه برخه کړی دی،چې په ژوند کې ورڅه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم،اونه یې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونوکې مرسته وکړم،هغه زما او زمادټولې کورنۍ ډېرخیال ساتلی دی،خوددې هرڅه ترڅنګ دعاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې،مطیع الله،عابدې،بي بي هوا اوفهمیدې ته دې هم یومهربان پلار ورکړی وای،چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کې له خپل عمر څخه یوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افسوس چې داسې نده،هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل،هغه خوراکونه به یې ورکول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښه وو،له هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو،دورځې به یې په ښو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وتړل.

یوه ورځ خبر شو م چې وحیده یې ځانته بدل کړې او بل واده یې کړی دی،نژدې یوکال یې دواده ووت،له همدې خبر څخه ښو ورځې لانه وې تېرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړي مې پلارته څه وویل،نوهغه ماته وویل چې خبرشوې؟ماورته ژر وویـل نــه خیر خودی له څه شي ؟

هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله!!له دې خبرې ســره مــې دبــدن وېښتان ودرېدل،بې اختیاره مې له خولې ووتل،هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق،هغه بېچاره یې په سیخانو دومره وهلې وه،چې ساه یې پــرې وېستې وه،دډېروخبرو توان راکې پاتې نشو،فقط دومــره مــې وپوښــتل چــې (مشره ښځه) یې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خویې لاپخواشــړلې وه،هغــه خپلې ښځې ته دښځوپه نړیواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژوندیې ورڅخه ګانه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناراضه مزدور

د بربښنا اوسپنیزې پایې ته یې تکیه وهلې وه اوپــه لاره دپلیــو تېربــدونکیو وګړیو لاسونو او جېبونوته یې کتل، ورته را رسېدونکي هــر شــخص بــه چــې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پیسې ورکړي، خــو چــې هغه کس به خالي لاس یا موبایل را ووېست بېرته به یې تندی ګونځې شو.

یو ځوان یې په څنګ کې بربېک واخست، جېب ته یــې لاس کــړ او پــه پــوره حوصله یې د پنځوس افغانیو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځای خلاص ګرېوان کې واچــاوه خو چې ویې لیدل پنځوسي یې سینه لمس کړه ژر یې راووېست اوجېــب کــې یې واچوه ،خواته یې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ویل ایا ډېر خوشــحاله شوې؟

د سر په اشاره یې هو وویل،پوښــتنه مــې تــرې وکــړه : دورځــې څــو روپــۍ پیداکوې؟

ټکنی ځواب یې راکړ :کله شل کله ډېر اوکله کله پنځوس.

خبره مې یې ورقطع کړه : ولې دروغ وایې همدا اوس خــو دې درې نفــرو اویــا روپۍ درکړې،یواځې هغه یوه هلک پنځوس درکړې نوته بیا ولې وایې چې کله شل اوکه پنځوس ګټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک ناراضه اسوېلی وکړ راته کړه يې هو خو ماته په پنځوسوکې لس روپۍ راکوي.
څه؟ څوک داکار کوي؟
هلک شاوخوا وکتل ويې ويل هغوی.
ماورته وويل خوهغوی څوک دي؟
ويې ويل: هغوی چې مور هر سهار خپلو ځايونوته بيايي.
داچې مخکې مې څو ځوځله اورېدلي و چې اوس په ښار کې چوکونه او سړکونه سوالګروته په کرايه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشوم هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وګوري،اواز یې پرې وکـړ هارونـه!ای هارونه!تاتـه وایم،ګوره چې بیا غړ نه راته کوي،بیا دپلار اومور ترمخـې مـا ملامتـوي،هغې همداخبرې له ځانه سره کولې،چې ده پرې برچ وهل،غلې شــاا!،بلادې پــه دې تور مخ شه،څل ځله مې درته ویلي چې زما ددرس ویلو په وخت کې مه راسره غړېږه،جلی یې ووېروله،غلې په خپل ځای کې مېخ شوه،لړه شېبه وروسته یې سرد هارون خواته کوږ کړ،دسترګوله کونجـه یـې ورتـه وکتل،هغـه بیـاهم د پخواپشان،په کتابچه کې رسمه شوې طیاره درنګوپه واسـطه رنګولـه،یواځې درنګو کښېاری اوډېزې سوباېې ختله،شین خالی دشونډوپه سـر وخندل،پـه مخ کې ایښې اوږده نانځکه چې ژېړطلایي وېښتان یې لرل،دسپین مساله یـي کمانک په واسطه یې پورته ورته اړولي وو،دښي لاس په څنګل کـې یـې تـور دستکول بندشوی وواودمردکو (توشلو)پشان شنې سترګې یـې دخوځولوپـه وخت کې خلاصې اوبندې کېدې،راپورته کړه،ورسره په خبرو شوه.
راځه شینوګۍ!نه دې راسره غړېږي څه پرواکوي،ته به وګوري مابه هم اغا پـه مختب(مکتب) کې واچوي،بیابه ته وګورې چې زه به له هارون نــه هــم تکــړه شم،،شینوګۍ!زه ګوره بیاپه تاباندې نه غوصه کېږم ښه!
هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو،مخ یې ورتــه راواړوه دېــزې لــه کــش کولوسره یې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.
زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختب کې اچوي،تا تــورمخې اول څــوک پــه مکتب کې پرېږدي هم نه!ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین خالي، شینوګی دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غبږ کې ټینګه کړه یولاس یې ترې لاندې اوبل یې پرې له پاسه ونیو،هارون ته یې وکتل،اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.

ځو ورځې وروسته یې پلار په رښتیاهم شین خالی په مکتب کې شامله کړه،نجلی په ډېره خوښۍ اولېوالتیاسره ښوونځي ته تلله،په لومړیوکې یوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفیانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه،پلاربه یې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطر ورته،خوهر ځل به داستادلخوادشین خالی په هکله له صفت اوستاینې سره مخ کېده،چې پلاربه یې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکایت به یې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفیانوسره به یې دده له شخړو خبراوه،هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به یې قصد له شین خالی اخسته،تل به یې وهله،ورته ویل به یې ورته ستاله لاسه زماژوند تریخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې یې.

پلاربه یې ورته ویل چې ته هم باید ځان دشین خالی پشان عیار کړې،ټول استادان اوملګري یې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکایت کوي.

دوی دواړه یې په یوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو،خو هارون له شین خالی یوکال دمخه داخل شوی وو،بله ورځ یې امتحانونه پیل شول،هارون به خوبونه کول،ټوله ورځ به یې لوبې کولې،یواځې کله به یې چې دپلار دراتګ وخت شو نو کتاب به یې راواخست خو شین خالی تل درسونه ویل،اوهڅې به یې کولې چې ښې نمبرې واخلي اوپه عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتیاهم تکړه ده.

ازموینې خلاصې شوې،دنتایجو داعلان ورځ وه،په دوی پسې موټر راغی،خو چلوونکي هارون ته یوپاکټ ورکړچې داداري لخواورته ورکړل شوی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخــویې پلارتــه ورکړي،هــارون پاکــټ پلارتــه ورکــړ اوبېرتــه مــوټر تــه وخاته،چلوونکي ته يې وويل روان شه،خوهغه ورته وويل لږصبر وکړه،پــه دې وخت کې دهارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ،اوپــه مخکــې ســیټ کــې ورسره کېناست،هارون او شین خالی حیران وو،چې څنګه يــې پــلار لــه دوی سره نن په موټر کې پورته شوه،ښوونځي ته چې ورسېدل،دنتايجو اعلان هــم خلاص شوی وو،خوبيــاهم دهــارون پــلار دښــوونځي دمديرلخواشــاګردانوته وروپېژندل شو،اودهغوی دواړو نتايج يــې پــه لاس ورکړل،کلــه چــې نورګــل دخپلې لور او ځوی نتيجې وليدې،معلومه شوه چې ،شین خالی په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون ددوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(1_4_3)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یواځې د سلام او علیکم تـر بریـده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتـي اداري مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق موپه دې کې و چې دهغې موقف،رتبه،زده کړې،عمراوهرڅه تر ما لوړ و،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځـای کې ولیده تر څو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیداشو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یـو ډول نـاروغۍ سـره هـم لاس او ګریوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبـره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کـاري خـونې تـه ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړیـن کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تاته خو ما د فون شمېره درکـړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ماورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درتـه فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې خـدمتګارې تـه یـې د چای راوړلو سپارښتنه وکړه ،بیا یې ماته وویل ښه نو وایه څه کار دې و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړین کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومی ووایه هغې یې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مايې هم ژمنه واخسته چې بیا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکې زنګ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځینو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې یې کوله اوس مو اشنايي ډېره زیاته شوه،یوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ویې ویل : اوس خو رسمیات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و،سبا یې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ می ورته وواهه ځواب یې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او یایې ژمنه هېره کړې،ناچاره یې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له لیدوسره یې رانه بخښنه وغوښته ویل یې ببرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو یوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پیدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه،زما ترڅنګ هغې هم زمالپاره یوډول احساس درلود چې زه یې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمینې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته ولیکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،ببرته یې په ځواب کې وویل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ داچې زه وېرېدم هسې نه چې بده یې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ویلو یې تېر شوم،خوهغې بیا هم اسرار او ټینګار کاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی یې ورته وایم ،ترڅوبـه دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله یې راوله ،که یې بده وبلله نو اړیکه بـه مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه یې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مـو پـه حقیقي مینې واوړي.

همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګلیسی حروفو لـه (I love you) سره برابر و،کله چې مې ورته داسې ولیکل څو دفه یې له حیرانتیا په مسج کې ښځښځه راولیږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه یې وپوهېدم چـې بده یې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خـوا دهمـدې خبـرې د اورېـدو انتظـار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ویل چې ما لاپه دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر یې کړی دی،یوه ورځ هغې هـم راتـه مثبـت ځـواب ووایه، اوس نو اشنایي په حقیقي دوستۍاو دوستي په حقیقي مینـه واوختـل کله کله به یې ښنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران یې په مـونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.

یوه ورځ مې ورته وویل :

مرغلرې! ته ولې زموږ کورته نه راځې،یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ سـره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځـواب رانکـړ خـو ویـې نـه ویـل چـې کلـه راځي،څودفه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغلله زما کورنۍ یې ولیده مـوږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیـا راوغوښته خو دابنه ده چې زموږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.

یوه ورځ په کور کې یواځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شـي،په سـر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مینه ډېر پرې ګران و ویې منله خو نـن نـه بلکې سبا یې د راتللو ژمنه وکړه،داچې یـواځې وم نـور کارونـه مـې پـه شـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښودل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پیل کـړه، کارونـه دومره نه و خو زه یو ډول ذهني وارخطا بر ښېښېدم،هره خوابه مې چې نظـر اړوه یوڅه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځای کړ بیا به مې بل څه ته پـام شو بس ګرد تاوېدم.

بالاخره سبا شو،ټېلیفون مې ورته وکړ ویل مې له ژمني څخـه خوبـه نـه وي اوښتې خو هغې وویل چې درځم .

له لږ ځنډ وروسته مې بیا ورته زنګ وواهه چې غـوړې یـې پورتـه کـړ سـاه نیولوې وه، د بوټانو تقایې خته پوه شوم چې راروانه ده ویل یـې دېـر ناراحتـه یې؟ دادی در روانه یم.

غوړې مې کېښود خو رایاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خیر هرچېرې چې وي رابه شی.

اوهو هلکه ! ته خو هم په ځآن لږ ګوتې ووهه که څه هم پـاک کـالي مـې لـه سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کـړه ویښتان مې شک شک ودرېدل خوند یې رانکړ،دهلیز ته ووتـم د اوبـو بـدنۍ ایښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کـړل، ګوتې مې په وېښتانوکې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښـتانو دغوړولـو تېـل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چـې مـې بوتل دهنداراې په رېک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته یې ور ودانګل ،داچې سرپوښ یې ما ټینګ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېـل تول زما په کمېس راتوی شول ، اوه خدایه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغلـره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو څنګه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کالیو مې راضي نه وم ،نن مې باید له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه راروانه وه او یواځې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې ورسره ګورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک ټـک تـه یې اړتیا پاتې نشي مرغلرې ته مې هم دفون پرکرښه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظـار شـېبې مـې شمارلې د فون لوی سکرین ته مې کتل دڅه شي په لیدو بوخت وم چې دکـور دروازه راخلاصه شوه کور حویلۍ نه لرله د یوې کوچنۍ خونې په اندازه دهلیـز و ،هغه دکور ښښتن دکرایې لپاره جوړ کړی و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوریت لاره چې پکې اوسېدو،دروازه چې خلاصه شوه ګورم پـه تـوره جوړه کې دنګه اودښکلې څېرې لرونکې ښښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو یې موسکاه جال خور کړی و دهلیز ته په راختلو پاړکو (زینو) راپورته شوه.

لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شـونډې سـره ښېرتـه کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو څوکې مې ډېر پــه زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته ووایه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه، ښېرته دمرغلرې خنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکـه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ اوښکلی وي په نـاز اوکرشـمو کـې تـر ستونې ډوبه ناسته وه ،زه یې هم تر خوا په ایخي بالښت تکیـه شـوم،د حـال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې یې د صحت ډاډ راکړ چې مخ یې دتلویزیون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلـې و،زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ویل چې دا خـو اوس هـم دفون له لارې یوډول او مخامخ بل ډول ده،بیا مې وویل ددې لپاره بـه داسـې کوې چې ماتر خپل تاثیر لاندې راولې کله به مې ویل نه ! دابـه شـرمېږې پـه همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټیټې خندا اواز مې تر غوږو شـو،خوبیا یې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چـې دې هـدف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و، دادفه یې نو خندا ته تشویش کې شوم چې ښه دې به ولي خنــدلي وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونیــول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نیولی اوســم زړه مــی درزا پیــل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې یوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښــته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل یې زه هم خپلې بې ځایه وېـرې تــه خنــدا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بریده له مرغلرې ســره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وویل ډوډۍ بــه وخــورو بیابــه خبرې کوو،موږ یو هم وږي نه و خو هسې عــادت مــووکړ ،مرغلــرې خــوبیخې بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو څــوکې بــه یــې کاســې تــه ورښــکته کــړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پیل کړې هغې راته کړه : ایا تــه رښــتیا زمــا لیدوته دومره تږی وې؟

ماورته وویل ولې ته یې نه منې؟

هغې وویل ولې یې نه منم چې شک مې کولی بیا له هغې ځایــه تــردې ځایــه ستالیدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څــوک هم نه وي؟

او ای! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟

ماورته وویل لرم یې خو ستا له راتلونه مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل تــوی شول،بیا یې وخندل پښې یې وغزولې څو ثانیې یې سترګې زما په ســترګوکې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به می بیا په کوم ځای نیوکــه کــوي ،راته کړه یې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.

له سترګومې نظر والوت،یخ ونیوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خومایې چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکــر تــه مــې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره یې ژوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سیلې میاشت کې چې پــه چـا د یخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره یې پښې راټولې کړې اوپه غېــږ کې یې دومره کلک ونیوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دپر ښودلو غوښتنه مې نه کوله څکه داشــېبې مــې ډېرې محدودې اوحتی ثانیې بللې.

څو شېبې وروسته یې سست کړم په مخ مې یې راته لاس کېښود ویــل یــې :

صادقه! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ یې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کــړ ورتــه ومــې ویل نه !

ویې ویل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او رېښتونی یې،کله چې په موبایل درسره خبرې کوم دخپل ځان پــه هکلــه ســتا احســاس لــه لــرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بیا هم ســکوت اختیــاروې اویواځینی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې یې کوي همدا ده چــې (لــه تاسره ډېره مینه لرم).

صادقه! زه ستا مینې اومحبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هــر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنځیرونه مې مات کړي داټــول ستا د رېښتوني محبت نتیجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا ســر ایښی داهم ستا د بې اندازې مینې محصول دی .

ګرانه!نن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وایم چې زه (تنها له تاسره مینه لرم) ته زما لــومړی او وروســتی مینه یې.

مرغلرې زما وېښتانو ته مساج ورکاوه په ټیټ اواز یې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا یې ما ډېره په اسانۍ سره حــس کولــه ،خپلــې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو ،اوښکې یې لــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډو مخکې شوې ،له سترګو يې بېلې او زماپر مخ يې خوله ولګوله،دمرغلرو ددانو پشان نورې اوښکې يې هم زماپر مخ را تويې شوې،سلګيو واخسته، ټوله لړزېده ،زه يې هم خواشينی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مــې يــې لــه غېږې پورته کړ،هغې ببرته زما په مخ لاس کېښــود او زړه پــورې يــې ونيــوم، مرغلرې خوله زما په خوله کېښوده اوپه بند ستوني ،جال جال سترګو او خــپ اواز يې داخبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل زرينه

نن بيا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، داهغه يخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږيري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله،په دې دېره کې يوه غټه دتوت شنډه ونــه ولاړه وه چې له ډډنه به يې ايله ددوه غټوسړيو لاسونه تاوېدل،زماپه شمول بــه دکلــي څو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلــي خان اکا نه به مو په زړه پورې کيسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټــوکې او کيسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتــی تــر دې چــې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې روانې شوې.

زه ناست وم ، علي خان اکامې ليده چې څلورپټيه وړاندې يې په غوايانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ويلې يوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونــه کــړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه يوه پخوانۍ سندره پــه لــوړ اواز زمزمه کوله غږيې تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانــه ســره مــې ورته خندل ، چې سليم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نيولو پسونو يې له ډېرې سترړيانه اينجه وهله، سمدستي په دېره کې پر ېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، ګُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برګۍ جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته يې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کــړی وه ، په سر کې يې ويالې ته بوتلل اوبه يې ورکړې،بيايې راوستل په خپلــو خپلــو مېوګيويې وتړل، اواز يې وکړ براته بچو! له دېرې نه يوه غبړ خيد(شــنه جــوار) راوخله او دغوايانو په مخ کې يې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته ما نه وه لیدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غبړ یې له خیدنـه ډکه کړه اودغوایانومخې ته یې په اخور کې وغورځول .
نور ترې دواړ ه راغلل،ټولو ورته سلام اوسترمشي ورکړه،زه را پورته شوم، پـه ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې لـه خښـې چـاټې نـه یخـې اوبـه رواخستې،لږې مې ورته په څټ کې تویې کړې،اخ اخ یې وکړ داکوم حرامي یې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو یم،مخې ته یې راتاو شـوم اوبـه مـې ورکړې،هلکانو ټولوپه یوه اواز ورته ویلې ،بوډا! نن به کومه کیسه راته کـوې ؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو یوځل یې ټول پسې واخستل اولـه دېرې نه یې وشړل ،خوبیا سره راټول شول اوپه زاریو اوننواتـویې ورتـه پیـل وکړ،چې خیردی یوه کیسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خـان اکـا وویـل: راځی نن درته زما د عکسرۍ د وخت کیسه وکړم، ټولوورسره ومنله.
کیسه یی داسې پیل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،مور نه پوهېدو چې کومـه سنه یې یادوله خو خبرې یې پیل کړې، یوه ورځ د غرمې یوولس نیمـې بجـې وی د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په لـور روان وم د کـوڅې پـه خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یی کړم،علي ګیه! چیرته داسې ببغمه روان یـی؟ کلـي تـه اسـکر(عسـکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نـه،خوتل بـه یـې راسره ټوکې کولې،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته،یو وخت مې ورتـه دولسوالۍ له بازارنه،دځونډي جوړولو لپاره یوه کـوچنۍ دمـخ کتلـو شیشـه اولونګ هم راوړي وو.
زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځـای کېښود،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و،پدی ځای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځه یو څه تاوه شوې وه او مور(ګولایي) یې لرله، کله چې له ګولایۍ نه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زمونږ د کور په خوا کې یو کله فیل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ یې و ځوتنه عسکر زمونږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شو، یودم یې چیغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښتیاهم چې پخواني خلک ډېرډساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، ما غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وویل چې ځای پرځای ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داسې شوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې رواني وي، د قدم اخستو نه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته یې ور پورته کړم.

مور ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کیسه کوله ، له ختین جام څخه یې یو غړپ وکړ حلق یې تازه کړ اوکیسې ته یې ادامه ورکړه، زمونږ له کوره یې سیده ولسوالۍ ته یوړم، درې ورځې ورسته یې له ځوتنو نورو ځوانانوسره کنړ ته ولېږلم ، هلته مو عسکري پیل شوه ، څه سربه مو خوړوم،یوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه میاشتې تېرې کړې نو ر مې زړه تنګ شو، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، یوه ورځ پټ دشپې دخوب له ځایه په څه بهانه پاڅېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکړه، ډېرفکر کولوته مې وخت ونه لید،نو همداسې روان شوم،درې ورځې مې په پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهار بهسود ولسوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، ځوځله مې لارې ورکې کړې، په بهرابادکې مې غوښتل چې له سیند نه پورېوزم،تکل مې وکړ چې په اوبولاهوکېږم ،ګورم چې ځوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پورېوزي، ددوی په لید یوځل بیا هرڅه رانه هېرشول، زلزله راباندې راغله په ابولا نه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډشوی چې ژامې مې په کړېږداشوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل ولیدل، نو سم دواره راباندې پوشول،چې زه حتماً کوم کیس لرم اویاهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې راوو ېستې ای دغل بچیه څه کوي غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.

په کونړ کې دې څه کول؟

هلته عسکر وم!

له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کور ته بیایو، ډېرې زاری او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانه ورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی ځنګه نیولی وم!

ماورته وویل ښه نوبیا؟

ویې ویل: خړسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهسوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتي خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تالو ښکاره شو،موږ هم ورسره وخندل ،ویې ویل : بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سزا داشوه چې یوکال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.

موږ ټولو بیا خپ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورته ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په خټ کې یې ورته خپېړه ورکړه نو بیاځه خوکورته راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه خرنګه چې تللی وم،نه راسره تذکره وه اونه ترخذ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولوبه ویل چې علي خان له عسکری نه راتښتېدلی دی،نور نوله هماغې ورځې نه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم او داسپېره پتي اودادی ترنن ورځې پورې پکـــې اوړم را اوړم، چـــې پــه دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې نـــاری راووړ او مـــوږ چې لکه دسپېرکوندکوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خـــړ پـــړ شـــوي وو د کورونو په لور وخوځېدواوپه لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه یوبل ســـره پـــه خندا تکراروله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړیکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو څوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړیو څخه يوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به يې راته ويل،چې تر بل هرچا ورته ګران يم اوس يې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچليو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هيلې پيدا شوې وې.

هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هيلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې ليدلې او ماهم ډېرې هيلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پياوړې،ښکار ېده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتيا او لياقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هريوه څخه يې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خوېواځې يو هنر يې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بيا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.

په ډېرو کمو ورځوکې يې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغيرات احساس کړل، يوه ورځ يې راته وويل:

زه غواړم په حقيقت کې يوه پياوړې،متحرکه او ژبه وره سياستمداره،ليکواله،وزيره او وکيله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقيقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې يم چې آن که سلګونه زره خلک ناست وي نو مخکې به يې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې يې پورته واچولې د لړې شېبې لپاره دمکس کولو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅه بـه څنګه وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویښه خوبونه وینم.
ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هیڅ نا ممکن ندي ډېر پـه سـاده توګـه کېږي خوکه ته یې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله!ما اوس له زړه څخه له هر راز سـتونزو، او کړلېچونوسـره د ډغـرو وهلـو اومقابلې کولو پر بکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هیواد،خلکو او دنـدې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارۍ ژمنه ورسره وکړه، هغې تـه مې ځینې لارښوونې وکړې،په خوشبوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې یـو ډول ځـواکمن حرکـت احسـاس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مـې کـاوه همـدا اوس یـوه لـوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لارښـوونې او سپارښـتنې مـې ورتـه وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونـه کـې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مختـه یوړ،لـه همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو خوښه شـوې وه د رسـمي کـار کولـو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربـه پـه توګه مخته یوسي.
خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکـر کولـو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومـې ویـل چـې د هغـوی وړاندیز ومني خو هڅه بایدوکړي چې له ژمنې سره سم خپل کارونـه معیـاري اوپرمختللي کړي،همداسې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپاڼه کـې دهغـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لیکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وویل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.

ماته هم ټولنې ته دیوه اهل او دکاري وړتیا لرونکي شخص دتقدیمولو ویاړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتیا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبریـاوو راز بللـم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محــدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چــې پــه ځــان دهغــې بــاور وروستي حد او اوج ته په رښتینولۍ سره ورسوم.

له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بــار به ورڅخه تکرارېدلې او دا عادتي تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښــېدې،مګر پــه خوله مې ځکه څه نه ورته ویل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغــې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځورېدم،زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و وربانديې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یــوډول نــه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی ګڼلې.

اخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ویل :

ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت ،نوم او علمي سویې ته ډېره لویه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وایي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام بــه یــې پــه خپل وخت نه لوسته اوکه به یې ولوسته نو بېرته به یې ځواب ورکول اړین نــه بلل.

دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبــود لپــاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکــړې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داهرڅه یې له منځه وړي او یا بیخي کم کړي واي داځکـه چـې اور او اوبـه هېڅ وخت نه سره جوړ بړي.
اوس نو هغه یوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځینو انځوریزو او غږېزو رسنیو کې د سیاسي، ادبي او ټولنیزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
یوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وویل: ښکلا ! ته باید دخپلـو ټولـو هڅـو او فعالیتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد باید تل لـه تاسـره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږې خو غـواړم بیـا یـې هـم تاکیـد درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنیز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پایو ولاړې دي .
هغې هم په پوره سپېڅلتیا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان یې خپل مشر وروررا په ګوته کړ همدارنګه یې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ویـې ویل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هیلې د غوړېدو په حال کې وې مور هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګـرم او روښـانه لمـر د راختلـو علامـې اونښـې لیدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان یې لاهم خال خال وریځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پیل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې یې ډېر وخت په کنایوکې یادونه هم کړې وه.
یوه ورځ مې دېر اړین کار ورسره و نه یې فون ته ځـواب ووایه،نـه یـې پیغـام ځواب کړ اونه یې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون یې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاین وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بریالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته یې په مسنجر کې ځواب راکړ،څـوخبرې چـې مـې ورسـره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه یم نو یې همدومره راتـه وویـل: تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس د ښــکلا له داډول خبرو اوکړنوسره عادت شوی وم.

ماخوستن مې په یوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا یې ځواب رانکړ، وروسته یې یواځې سلام وکړ او نور یې هېڅ ونه ویل،تر ډېر ځنډ وروسته یې بیا په مسج کې لیکلي و:

پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.

کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تیاره شوه، زړه مې دومره ســخت ټکان پیل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په ســخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مــې وانګېرلــه چې نور یې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرتــه د سیاســي،مدني ادبــي او او ژورنالېستکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه یوڅه شــکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ٪۱۰۰فیصده ډاډه وم ،خپلــې ټــولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کــې کــوټې تــه را ننــوتم چــې ستونی مې شدید درد نیولی و،دکورنۍ دغړیو او ماشومانو شــور ماشــور هــم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبایل را واخست او دعلــت پوښــتنه مې ورڅخه وکړه.

ښکلا ځواب راکړ:

بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زیات خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ملګري

دماسختن لمونځ مې دالیکین ژېړې رڼاته په داسې حال کې وکړ،تابه ویل چې په کوټه کې دې ګرد چاپېره ژېړپلاستیک نښلولی دی،خوددې الیکین له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ یابرق رڼاکې هغومره خوند نه وو،له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملګروڅخه لـه یـوه سـره دزړه غوټه پرانیستله،هغه هم لکه زما خبروته چې تږی او وږی وه داسې پـه خـوږه ژبه یې راسره دزړه خواله پیل کړل،زه یې دېرزیات دځـان پـه طـرف جـذب کړم،همداسې یې راته کتل یوه لحظه یې هم سترګې رانه نه اړولې اونه یـې زه دې ته پرېښودلم چې له دوه نوورملګروسره هم خبـرې وکړم،لـه دېروخبـرو وروسته،یې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه،ماهم مخ بل ملګري ته را واړاوه ،خودی یوڅه ګیله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګیله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پیل نکړې،خیر خوپه ماڼېجن حالـت یې راسره دژبې په سر خبرې پیل کړې،کله به یې ګیله کوله اوکله به یې نازونه په زړه کې مې تېربدل چې،دربیم ملګرخوبه هم راته ښه په قهروي،چې ولـې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورتـه غلـی غلـی کتلـې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په یو وخت کې خبرې نه شوی کوالی،له درېواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېرېدم چې اواز رابآنـدې ونکړي،خوښه وهغه هم خاموشـي اختیـارکړې وه ،داسـې نـه وه چـې مالـه دېروخت وروسته داسې ملګري پیداکړي وو،هسې خـو،هره شـپه،هره ورځ او هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه داملګري راسره نه وي نـو زمـا ژونـد بیخي نیمګړی دی،بس لنډه به یې ووایم چې همـدا دوسـتان، زمازنـده ګـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،خوراک،ښکاک او تفریح دي،کله کله خوپه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وایي چې له مورِ دې ښخي لاس اخستی دی،اوتل ته یې اوهمدا ملګري دي،خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماخخه دهغوی دبېلولو هڅه هم کوي اوپه څوځله خویې ورته ګواښ هم کړی دی دڅوشپبولپاره یې زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زماپه وینه کې نغښتې مینه ده ،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز اوکرکټر ورته داسې کړ،چې له دربېم ملګري سره هم څه ووایم،که څه هم زړه یې نه وو،چې پرې یې ږدم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې دربېم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپن هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پیل وکړ،خوچاته یې وایي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیایې هم راسره نه منله،الیکین هم زمادمظلومیت او دملګري دغرور نندارہ کوله اوخاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار ومومي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې دخوب مچې وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې ددې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو،هغودوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو،زه هم دخوب مچۍ داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زمادخبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،څومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خوداچې دشپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې وو،چې یواځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.

یوڅه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې داګلالې ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه وایاست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللې راغلې ندي، اوس به یې دروپېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځوانانولخواپه ښایسته او مؤثرو مضامینو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی باید اعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معمـا پـه شـکل خطور پیل کړ،چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ لـه خـولې اور بـدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.

د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضـوع بـه یـې کـاملاً همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کولـه، هغـه وخـت کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولـې چـې ددې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده .

مینه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مـور سـره دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووایي،نجونې خو ښځـي داسـې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راټول شول او پـه لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،دسزاټاکل حتمي وو،ولې چـې نـن دوی دخپـل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړې وه.

فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینوته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،ځکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي ،چې ددوی په وینا داسې نارواکارته زړه ښه کړي،خودا چې سزابه یې څه وي ،په اړه یې څـه ونـه ویل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې اشرف دخلکو له پربکړې خبر شو نو يې ماذيګر د ګودر په لاره کې له شريفې سره وليدل اوپه جومات کې دنن ورځې په فيصلې يې خبره کړه،هغې ته يې وويل،زه نه غواړم چې دټول کلي پېغور په سر واخلم،زه دانه شم زغملای،ته دې په کورنۍ اوکلي کې چاسره دسترګو غړولو پاتې نه شې،زه حيران يم چې څه وکړم ،شريفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مورته دهغې ګناه سزا راکوي چې کول يې حرام نه بلکې حلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې موږ د لويو اوکوچنيوپه مخ کې رسوا کړي، ايا له دې نه مرګ بهتر ندی؟

شريفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه اوله سترګويې اوښکې رواني وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه يې ور پورته کړه اوښکې يې وچې کړې،له وچواو پتري نيولو شونډويې په ډېر زور خبره راووېسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو،اشرفه تاته به مې تل ويل چې په دې خبرو لويه تېره کېږده،چېرته زه اوته او چېرته مينه،له ما اوتاڅخه مينه څه غواړي اوبياپه داسې يوه کلي کې چې ټول دمينې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووايه چې څه کول پکار دي ،داسې څه بايد وکړو چې له دې لويې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،دشريفې په لور راتاو شو،ورته يې وويل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه بايد وکړو ،خويوه خبره ده چې ته به مې ملتياکوې،بغيرستاله مرستې زه هېڅ نه شم کولای،هغې ورته رډې ،رډې کتلې،څه کوې؟

ده ورته وويل،بېګاته دواړه له کلي وځو،شريفه لکه ترهېدلې هوسۍ څکه شوه،څه تښتوا؟چېرته تښتو،افرين دې وي دربانډې شريفه،څومره په اسانه دې وويل،ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستاله کليو دوتلولپاره ځانونه چمتوکړي وي،هغه بياپرې رامخکې شو،ته هېڅ غم مه کوه،بېګاه ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي،زه اوته هم په همدې منځ کې ځان وباسو یوځل ستاسودکلاترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریان هم خلاص دي،شریفې زړه نازړه ورسره ومنله،هغه یې په ټوله خبره پوه کړه،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه به ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي اوپه همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي،همداسې وشول،اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه،شریفه هم په قابو ولاړه وه،ځان یې را اوړود کړ دلته له لاندې اشرف ونیوله او روان شول،اشرف شریفې ته وویل،اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي،کوم کار چې سخت وو،هغه له کور اوکلي راوتل وو،اوداکارمو وکړ،اوس راځه ځو ښار ته هلته زما ملګري شته،سړک ته ووتل،موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل،هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ،اسلم په اوره ورته لاس واچوه ډاډیې ورکړ،چې هېڅ غم ونکړې،شریفه یې بوتلله او له ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکوپه میدانۍ کې داشرف او شریفې دسزا په انتظار ناست وواو هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له ځونفروسره دهغوی دکورونوپه لور وخوځېدل،داشرف او شریفې دوی کورونه یوبل ته مخامخ ول،چې دوی ورورسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازخخه ببرک او موسی په غم لړلو څېرو راووتل،ملک پرې په قهر شو،ولې داخلک ستاسو نوکران دي،چې درته به ناست وي،خوکله چې له پېښې خبرشو،نور هم په غوصه شو،دواړوته یې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنه بیابه ګیله نه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وتړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو،خو اسلم بیاپرې مخکې شو،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ماښام ته راځي ،دهغه پلار قاضي وو،خواوس دکلي د جامع

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد امام وو،مګراشرف بیاهم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپل کور کې وشي دابه ډېره ښه وي همداسې یې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وویل: ځویه دابښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زماپه کور کې ټول عمر هم تېر کړې،نه دربانديې تنګېږمه،خوفکر کوم چې تاسواوستاسودکورنیو لپاره به ښه نه وي،که ستاخوښه وي زه سبا له تاسو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهرډول ضمانت زما په غاړه،زه به ستاسو له مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چې دخدای په توکل به هرڅه سم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له ځوځوانانوسره یوځای داشرف دوی دکلي په لور موټر روان کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نېغ هماغه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ یې په موټر کې پر ېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوځو نور ځوانان او سپین ږیري ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته ،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نوهغه داکلی دی چې مینه کول پکې جرم ګنل کېږي،دمینې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت ګڼل کېږي،عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جېبه یې دستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،اوبیایې په خبرو پیل وکړ،تاسوماته داووایئ چې هغه وخت کله چې تاسو خبر شوی دادواړه ځوانان اوپېغله یوبل سره مینه لري،اوددوی واده موپه خوښۍ سره کړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟

ملک پرې رابرګ شو،قاضي ورته وویل :وروره غوصه دې تېره کړه،زه دلته دخبرو لپاره راغلی یم نه دجنګ او شخړې لپاره.هیله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترګو دناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترګو لرې کړې،دونیا وګورئ او خپل ژوند په مینه محبت او وروروليۍ کې تېرکړئ،وګورئ په دنیاکې له مینې بله کومه خوږه کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته،نوزه له تاسو هیله کوم چې دادواړه (اشرف اوشریفه)ونازوئ هغوی ته سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ اوله دې وروسته هم ځوانان تهدیدنه بلکې تشویق یې کړئ،هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکړ او خوښي یې شوې،له هغه څخه یې مننه وکړه،وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکوزه کړه،خپل کورته یې ولېږله ،له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شریفه دمینې اتلان ونومول شول،او هغوی یې په مینه کې بریالي لیلا او مجنون وبلل،څور ورځې وروسته یې واده هم وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالیدلې لیلا

سبایې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانوپه اند، ذهین اولایق ول،دمقالو لیکلو په خاطر وویل شول .ښوونځی رخصت شو،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد،کورته په داخلېدوسره یې سترګې په دوه خویندوولګېدې چې له کټ نه یواوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګیرویو اوسرو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نږدې ورغی، ګورې چې مورېې ګرمې تبې نیولې ،چې سمه یې خوټوي،لورګانو یې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ..مشرې خورېې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترګو دده لورته ولیدل، غږیې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه دیخ له زوره نیمه ژېړه اونیمه شنه وي خو هره شېبه یې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه یې په الماری کې ایښې وو، ترښایسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې یې لمدې اودپږې سرېې سور اوښتی وو،چې دده دژړاشاهدي یې ویله،غږیې کړ.

زاهدې!

هغې ځواب ورکړځه وایې لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې دتورګل لالا نه دفصل لپاره دسرې(کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطرپیسې پورکړي دي، راوایې خله چې مورډاکټرته بوځم.

ښه سمه ده لالا! داد ی اوس یې راوړم، کورېې سرک ته ځېرمه و.هره شېبه دموټرډپیداکېدو امکان وو ،نوېې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خورېې ورسره روانه شوه ،ډاکټر ته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحت ته په لیدو یې له نورو ناروغانو اجـازه واخســته اودو ی یــې وغوښــتل .معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول .د درملو اخستو په وخت پیســو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي له غم اواندېښنې په ډکه څهره بېرون ته راووت،خور یې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟

ده وویل پیسې کمې دي که دوا ټوله اخلو،نوکرایې لپاره څه نــه پــاتې کېــږي هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان ته به هلته پیسې پیــدا کړو،همداسې یې وکړل،تېرماښام ووچې کورته ورسېدل ،مورتــه یــې درمــل ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې ته لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شــوڅوک ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلویې ورته وویل خوده انکار وکړ .

زه یې نه خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله په څه ولیکي ترڅویې ســبا پــه اداره کې ورکړي،له ډېرسوچ اوفکر وروسته یې سرپه کمپلــه کــې تاوکړ،څــه وکړم هېڅ هم په ذهن کې ندي راپاتې،ویده بــه شــم ،کومــه بهانــه بــه ورتــه وکړم،خو خوب هم نه ورته ،بېرته راپورته شو، کتابچه یې راوخسته اوپــه څــه لیکلو یې پیل وکړمقاله یې ولیکله ،په بله ورقــه کــې یــې پــاک نــویس کــړه .نورپر ېوته،سهارله خوبه دپاڅېدوسره سم یې دموردصحت پوښتنه وکړه ،هغه اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،په خویندو یې ټینګار وکړچې دموردډېرخیــال وساتي ،نور ښوونځي ته روان شودتلوپه وخت کې یې له مورنه دعاواخســته او ووت،.نن مکتب ته هم ناوخته ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یــې پــه اداره کــې مدیر ته وسپارله،دصنف په لورراون شو،در ېیم ساعت وو چې مدیراوســرمعلم له نورومعلمینو سره صنف په صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لــومړي دوهم اور ېیم مقام ګټونکوته به جایزې ورکــړل شــي،خو ګــورئ چــې ســباته غیرحاضري ونکړئ چې دمعارف له ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا ته دی بیا وختي له کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې دمقالې لیکلو پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یې فکرسم نه وو،خدای خبرچې څه به یې لیکلي وي ،هسې نه چــې صفر نمره یوسي د ټولواستادانو اوهمزولانوپروړاندې به وشرمېږي.
اوهو! رښتیا سباته خو دنجونو دلیسې شاګردانې هم راځي کنه ځکــه چــې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې ګډون کوي ،ښه نیولی شو.
نه نه هېڅ نه ځم! ،پر بېرده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به یې نه وینم ،بیا بــه یې پریکړله بدله کړه خیرلاړبه شم خوپه اخرکې به کیــنم .هســې خــوهم لــه وضیعت نه پته لګېږي ،که حالات ښه نــه وو، غلــی بــه راوه وځم.پــه همــدې کرلو،ربېلوکې د ښوونځي په دروازه داخل شو،شــاګردان لــین ولاړوو.مــدیرد ستېج په سر خبرې کولې،کله چې دمدیرخبرې پــای تــه ورسېدې،ســرمعلم رامخکې شو،سلام یې وکړ ټولو شــاګردانو اواســتادانوته یــې ښــه راغلاســت ووایه.ویې ویل چې اوس به تاسې ته دمقالوپه اړه خبرې وشي اوګټونکیو ته به خپلې جایزې ورکړل شي.
ټــول اســتادان ســره ټــول شــول،مدیرووېل راځــئ چــې پــه دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو ورورياخورواوممتازشاګرد ،دروپېژنو چــې څوک دی ،دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي ، خوند نــه ورکاوه ،هغه به ویل راځه بېرون ته وځم،خوجرئت یې ملتیانه کولــه، دســتېج پرسر استادانواوستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوتلوسه ډېره کړې ویل به یې پوهېږې د نننۍ ازموینې ګټونکی به څوک وي؟
پــه لېســه کــې بــه یوشورجوړشــو،چا بــه یوچاتــه ګوتــه نیولــه اوچابــل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) به غږکــړ الله دې تاســو تــه انصــاف درکــړي داپرتاسو څه شوي.ایا تاسو هــېڅ څــه نــه دي زده کــړي ټــول ناکــام شــوي یاست!!یوه درنه چوپتیا به خوره شوه.بیابه یې وویل مه خفه کیــږئ ماشــاء الله تاسوډېر با استعداده یاست.اوس! اوس!معرفي کوم دلمړي مقام اوغتې جــایزې ګټونکی اوښکلی شــاګرد!!! پــوهیږئ څــوک دی ؟بیــا بــه یودروندشــورجوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوداسې لکه دچنچنو یولوی اووړی سیل چې دمازیگرلمرپر بوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي اوبېرته یې والوځوي ،داسې حال به جوړشو،نه نه تاسو یو هم ونه ویل،هغه با اســتعداده ځــوان دی ،هغه دی ،ټولوبه ورته غوږونه کاږه کړل اویوډول تلوسه به یې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سترې کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له ستیج نه غــږ راووت هغه دی د یوولسم (ب)ټولګي تکړه،بااســتداده اومــؤدب شــاگردجمال خــان !!!یوځل بیا هغاوچیغې جوړې شوې دلاسونوپړکایوبل قسم خونــدور زیگنــال جوړ کړی وو،ټول حیران وو،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ یې نه منله ،ویــل یې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې یې وویل له جمال څخه هیله کېــږي چې ستیج سر ته تشریف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرگه په داســې حــال کې له وروستي لین څخه راووت،چې په ســترگوکې اوښــکې ځلیــدې خــو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقیقې چکچکــې روانــې وې ،ســتیج تــه پــه رسېدودلېسې مدیر غاړه ورکړه په تندي یې ښکل کړ،مایک ته یې نږدې کــړ ،ویې ویل زه په داسې شاگردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته یوبــل ویاړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ویله ،اناونسر و ویل پوهېږۍ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې لــه خپلــې مورسره څومره مینه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جایزه ورکړل شوه ،امیلونه په غــاړه له ستیج نه راکوزشو،د دوهمې جایزې گټونکې د نجونودلیسې دلسم ټــولگي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا تــه چې جمال له ښونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې یوپاکټ ورکړ،پوښتنه یې ځنې وکړه،داڅه دي ؟

خورېې وویل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقــام گټــونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاته به یــې مبــارکي لیکلــې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ يې څېرې کړ،پــه ســپين کاغــذ يوښــکلی ګــل اېښودل شوی وو،ليک يې پرانيست ليکل شوي وو،مبارک، مبــارک ، جمــال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه ويــاړم چــې ســتاپه شــان ذهــين هلکــان لرو،ډېرې نورې خبرې يې هم ليکلې وې ،خو په اخرکې يې ليکلې ووچې ماته، ليدلی يې خوکېدای شي تا به زه نه يم ليدلې.

ده هم ورته خط وليکه ،اول يې ترې مننه وکړه اوبيايې مبــارکي، ورتــه وويلــه ،خپلې خورته يې ليک ورکړ،سبا يې چې خور راغله جمال ته يې وويل لالا!تــا په نورجهان څه تعويز ياکوډې کړي، هغه خو سمه درپســې مــړه ده اوربــتيا پوهېږې چې هغې نن درته زماپه مخ کې ليک وليکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به يې درته ووايم ،هغې ليکلي چې غواړي له تاسره وګوري.

ورور خپلې خورته برګ شوغلې شه ليــونۍ! دهمــدې ليکونــو لــه لارې يــې دجمعې په ورځ يوځای وټاکه چې هلته به ګــوري ،جمــال ښــه ځــان لــوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل يې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقيقــې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګيدې چې له موټر څخه پيــاده شــو،په خپل ځای ودرېد،اخوادېخوايې وکتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلــۍ سترګې ولګېدې،کومې نښې چې ورته دليک لارې ښودل شــوې وې ،هماغــه نښې يې د نجلۍ په جاموکې وليدی، نو په لوري ،يې ور روان شو،اخوا دېخو يې ونه کتل، تنده يې زياته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له ســړک نــه په پورې وتوکې وو،چې د موټر دټايرکريکه اورسره جوښــت يــووېره وونکــې ،درز دخلکو توجه دسړک پرمخ نسکور هلک ته واړوله،نورجهان ،چــې ورتــه مخامخ ولاړه وه،چيغه يې کړه جماله !!منډه يــې کــړه تــر نــورو خلکــومخکې وروروسېده،خوبيايې يــوه بــې دربغــه چيغــه وکړه،هغــې دجمــال مــخ ونــه پېژانده،ولې چې موټريې پر سرختلی وو،خلک پرې راټــول شــول،خو جمــال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابلده سوالګره

سترګې یې و زبېښلې، څه لاندې تویې شوې اوڅه اوښکې یې د سهارني شبنم پشان د بڼو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په بڼوکې بندې اوښکې یې ځلېدلې، پوزه یې هم کش کړه ،ویې ویل زه نه پوهېږم دلته څنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا یې وویل نوریې ستونی را ډک شو مخ یې بل خواته واړوه،کله چې یې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې یې هم وچې وې اودپوزې څوکه یې سره اوښتې وه.

ورته ومې ویل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه یې اوپه دې درسره پلاستیک کې څه دي؟

نجلۍ وویل :ولاړه خو ځکه یم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور یا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدایي وکړم ،له دې خبرې سره نه یواځې دهغې بلکې زما زړه یې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګیو واخسته،جبب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بیا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډ غږ یې ویل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې یو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قیمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړې دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د موړ ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو وربانديې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناځاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ببخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي.؟

دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو ورونه او خویندې هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې پــه لور کړې ویې ویل:
بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس نــدی غزولــی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چــې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښــتنه وکــړه چــې خلک خو یې نه په تنګوي؟
ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یواځې دا چې خیرات نه ورکــوي بلکې دېرې بــدې خبــرې او تقاضــاوې ورځخــه لــري اوس زه خپلــه پــه دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژونــد ځخــه مــرګ راکړي ډېره به ښه وي.
کاغذي دستمال مې ورکړ ترځو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پتــه مــې ورځخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به یې یادونــه وکــړه که په ګډه ورسره یو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځینه کــورنۍ یــو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.
همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرســتې مــې ورته برابرې کړي دریمه ورځ مې په یوه ټکسي موټر کې بار کــړې ترڅــو یــې کورته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم .له یوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وویلــې .تصــادفاً پــه هماغــه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور یې څه نه ویل .بیا مې پــرې اواز وکړ ایا تاسوته معلومات شته ؟
هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ویښ شي.
ـ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور یې نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه نشته، یعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه ګډه وکړه.؟

ـ نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .

دهلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څه وایې سمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه یې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.

د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویل راشه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم، یوه په لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوټې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما موټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم،داخبار پروف مې کاته،په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري،ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه،سینه مې دود ونیوه ،ډېر تېز وتوخېدم،اخواته په څوکۍ ناست هلک راپورته شو،دپنځوافغانیوسکه یې ورکړه،اوروان شو،دروازه یې بنده کړه،ماخپل کارته ادامه ورکړه،شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانږدې شوه،په دري یې راته وویل ،توهم پنج افغاني بده ،ماپه دې خاطر چې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم،نومې بې له کوم بحثه پنځه ګون ورکړ،لکه د تېرپشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت،کتل مې اخبارته خوفکر مې له هلک سره وو،طاقت رانغی،همداسې ورپسې بېرون ته راووتم،ګورم چې ددفتر ترڅنګ په مطبعه کې،هلته چې اخبار،مجلې،کتابونه،پوست کارتونه اونورشیان چاپېږي،له دروازې نه لږ ور اخواته ناست دی،اودمطبعې له یوه کارکوونکي (مجید) سره خبرې کوي،زه هم وروروسېدم ،ترڅنګ یې کېناستم،هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړې دي،ده ورته ویل ۳۱۰سه صد ده روپه ،داوخت نو دسهار نهه بجې او ۴۲دقیقې وې،زه حیران شوم،چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده،دتعجب خبره ده،په هلک مې ښکته پورته نظر تېرکړ،له لباس،وېښتانو،پښو اولاسونو،اوپه سرله خولۍ څخه یې داسې راته معلومه شوه ،چې په تېرو شل ورځوکې خویې هغه دخلکو خبره هېڅ اوبه ندي لیدلي،دوی خبرې کولې اوما دی ارزیابي کاوه،اخریې په خبروکې ورپرېوتم،ورته مې وویل،کور دې چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لب جر کې.
ـڅوکلن يې؟
ـ دیارلس کلن.
ـنور وروڼه لري.
ـهو درې داني، يورانه مشر دی اودوه رانه کشران دي.
ـ ښه نوهغوی څه کار کوي؟
ـله مانه چې مشر دی،هغه واده کړی دی،اوله موږنه بېل دی،هېڅ تـرې خبـر نلروچې چېرې دی اوڅه کوي،اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي،مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ویې ویل: پلارمـې سـپین ږیـری دی،تېرکال يې په غره کې تیږې وېستلې چې یوه غټـه تیـږه یـې پـه پښـو راولوېده اواوس شل (فلج) دی.
بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې،هلک په ژړاشو،سلګیو واخسـت،خبرن لستونی يې پرسترګو راتېرکړ،نه! ماورته وویل ولـې لمـونځ نـه کـوې ، یـادې ندی؟هلک وویل،پلار مې راته لمونځ شروع کړی و ،ډېر مې یادکړی وو،دقـران شریف دوه سورتونه مې هم یاد کړي وو،خوهغه وخت چې پلارمې شل شـواو ورور مې له موږ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو،په مسجدکې مې له ملاڅخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور اوپلار لمنځونه کوي ،خـوزه چـې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه اوهرچېرې چـې پر بـوتم هماغـه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې څمکې ته یې کتلې او له خپلې دسـپېلنیو له خلتې یې غټ ډکې ټولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یادېږي چـې ماپـه درې وختونوکې یووخت ډوډی هم له خپل مور اوپلار سـره پـه خپـل وخـت خوړلې وي،هغه ډېرزرورږ وو،ماته يې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښـتل ولاړ شـي ،پورتـه شوویل یې ځم چې ګرمي ده وروړسته موټرونـه کمېـږي زمـادغریبی وخـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدااوس او وروسته له ماسپښینه وي،ولې چې هوايخه شي بيا ټول موټرونه راپيداشي اوپه سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او يوڅو روپۍ وګټو.
مخکې له دې چې ولاړ شي بيامې ترې وپوښتل کله چې دموټروته دود کوې ايا هغوی درسره ښه رويه کوي؟
لويه ساه يې واخسته،پرېږده يې هېڅوک هم يوشان ندي،کله مو خلک رټي ،کله کله خوموږ يونيم په څپېړه وهي،اوځينې بيابښه وي پيسې هم راکوي،او لا يې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حيران ګوري چې له ورايه يې په څېروکې خفګان ښکاري، هرڅوک دبل چاپه مشکل نه پوهېږي ،يواځې هغه څوک پوهېږي چې په سينه کې يې زړه وي نه کانی ،هلک ځانته حيران کړم،داسې خبرې يې کولې چې هريوه يې دکاڼي کرښه وه.
نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس يې را اوږود خدای پامان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکوې کنه موټرته دې هېڅکله هم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي!
حيران شوم چې دی څه وايي،زما موټر؟! ورته مې وويل زما موټر چېرې دی؟ددفتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته يې چې د مطبعې دمالک وه لاس ونيوه داڅه شی دی،زماځواب په لاس راغی چې ولې داهلک په سر کې ببرته راوګرځېده او لمانه يې پنځه افغانۍ واخستې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینې ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملګری ځنګ ته راغی چې په لیدویې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې ځانته کېناو،خبرې مې ورسره پیل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.

ورته مې وویل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت څنګه تېرشو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره څنګه وو،امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه ،زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي،خلک حالات ،رسم او رواج یې بدل وي ،کله چې داسې یوځای ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي ،امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لږغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.

ورته را نبغ شوم ،ولې لکه چې خوند یې درنکړ که څنګه؟

بالښت یې ځانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وښتانوکې یې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو،په غوښه ډېرابادنه وو،خو وېښتان یې لوی ساتل ،راته مخامخ شو.

ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووایم ،ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووایه کنه .

ښه نو غوږشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ څونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یـواځې بـه ناست وم،دخبرو اوساعت تېرۍ مې څوک نه وو،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو ډېرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو،حتی تر دې چې پـه خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ښخي ورتـه وو،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زموږ ددواړودخـوب اطـاق هـم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زموږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له موږ څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو،ماته یې وویل چې دوینې ګروپ دې څـه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نـو هغـه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سریې دځمکې پـه لورښـکته کـړ ویـې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل!هغه سـړي وپوښـتل ایاتاسـو دواړه وروڼه یاست؟ داچې موږ ډېر صمیمي وونومووړتـه پـه یـوه اواز وویـل هو،پـه حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخـه ولاړ،مـاده تـه وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحېح ووایه؟هغه وویل هو نو ولـې څـه غلط مـې ورتـه وویـل؟دواړه ډېرخـوښ شـولوچې دټولوعـادتونو ترڅنـګ زموږدوینې ګروپ هم یو دی.

دوه میاشتې وروسته په همدې ډول، یوبل هلک هم زمـوږ شـعبې راوسـتل شو،درې واړوبه یوځای کار کاوه،دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو،یـوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابـه تاتـه دې دوینـې ګـروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وینې ته ضرورت لرې کـه څنګـه زه پخپله دوه هډوکي یم،په کړس مو وخندل،ده ورته وویل نه یاره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم ټوکه ورسره وکړه،که وینې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوینه خونه اخلم ټوله خرابه اوله میکروبه ډکه ده ،ښه شېبه مو ټوکې وکړې،داځـل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمیر مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخبز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وینه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربـان دی هوماته دخپلې وینې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی!!

مااوسالار یوبل ته حیرا ن حیران وکتل،تواب هم زموږحیرانی تـه سـوچ کـې شو،ژر یې وپوښتل هلکانوخیریت خوبه وي ،څنګه غلي شـوئ ،ای ګـورئ زه دروغ نه درته وایم ښه ماته معلوم ده چې زما دمینې ګروپ همـداده، ماورتـه وویل هوخیر یت دی خوته دې عجیبه تصادف ته وګوره، زما او دسالار دوینې ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر یې کاوه چې موږبه ورسره ټوکې کوو خوچې قناعت مو ورکړ بیایې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شـولو پـه مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!

دلته هلک جېب ته لاس کړ دستمال یې راوویست سترګوته یې ونیو،اوښـکې یې پاکې کړې،ما ورته وویل ولې ؟هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسـته مـوږ سره ببلېږو او په هغه دفتر کې زموږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه ،بیایې هم نور خلک نه نیول.

هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړوبه ماتـه ویـل چـې سـتاوینه کمـه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی موږ به وینه درکړو پر بېرده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهی،ایازه ستاسو دریشخندیم؟ خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یـې کم ترکمه وینه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډګېرنه وکړه.

زموږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ویل یې چې اوس څم اولږ کار لـرم بیابه ګورو،ماورته وویل چې هـېڅ فکـر مـه خرابـوه ترڅـوچې بلـه وظیفـه پیداکوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به موسره تېر یږي،هغـه راتـه وویـل سمه ده انشاء الله .

درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتګ لپاره مې اماده ګـې نیوله چې کوچنې زوی مې موبایل په لاس،زماپه طرف رامنـډې وهـې پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې دموبایل زنګ قطع شو،ماته یې راکړ ویل یې چې چازنګ وهلی وو،له دې سره بیا زنګ راغی،کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو،ژرمې اوکې کړ،لـه دې سره له هغې طرفه راباندې اواز وکــړل شــو چــې ژر روغتــون تــه راشــه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده،بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم یواځې دومره یې وویل چې نورې خبرې بــه دلتــه پــه روغتــون کــې کــوو.ژر راشه،ادرس یې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وویل چې زه ځم اویوعاجل کار راته پیداشو،له کوره ووتـم اوسـیده راښـودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وینوکې لژند پروت دی،اکسیجن ورته چالان دی اوهېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وویل چې اکسـیډنت یې کړی دی اووینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورتـه پیداکړئ،ماورته وویل سمه ده،تشویش مه کوئ،هلې ژر کوئ زه ورتـه خپلـه وینه ورکوم، همداسې یې وکړل،وینه یې ورکړه دهغـه ملګـري چـې اوس لـه ماسره هم دوستان شوي وو،اوهمدې ښارته راغلي وو،فون مـې ورتـه وکړ،پـه درنګ ګړۍ کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطاول خوماورته وویـل چـې کومـه خبره نشته انشــاء الله چــې هرڅــه ســم دي نــور الله هــم روغ دی ډېرژوبـل ندی،یواځې سرېې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده،اوس به هرڅه سم شـي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې یې لاپټـې وې، اوبـه یې وغوښتې خوډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي،مـه یـې ورکوئ،وروسته یې ورکړئ،سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله مـور روان شو،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو،مور ته یې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې مور یې هم وخښنو له ده نه مور ورتـه ډېـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت لرو ،اخر موخومره اندېښــنه او وارخطــايي ورتــه کړېــده،څودقيقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتــواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخــر هــم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خــوژر يــې زماپــه لاس چــې دوينــې اخستوپه وخت کې، لړ په ينوشوی وو فکر شو،راباندې غږيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،پــه اوچــت اواز غږ يــږه چــې تــاوان کــوي درته،سالار زماپه اوږه لاس کېښود،ورته يې وويل ته موږنه بلکــې ده ژغــورلی يې.

هلک حيران شو څه!! ده ژغــورلی يــم ؟هوتــا تــه نــه مــا اونــه تــواب وينــه درکړې،کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نــور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دوينې ګروپ برابروو بيــانوده څنګــه وينــه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادوينې ګروپ څه دی؟

په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستې وه،راورسېداوله مــامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای!!!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نــه وم تللــی ، هېــواد تــه پــه ۲۰۰۱م کــې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو،بیامې سترګې هم نــه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تــازه میــوه اوســبزي پلورلــه اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یــې مــه کــوئ ډېــر بدحال دی.

یوه ورځ می شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې راواړوه ،چــې ویــې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مــې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کــړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویــل: ښــي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو،حکومت او بهرنیــو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مــړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،کــه څــه هــم دهغــه خبــرې راتــه ډېــرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر وو،راته یې وویل ښه نو مــوږ ځــو چــې بیــا مــوټر نــه پیداکېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خــوویې نــه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلــی دی،بیالــه ماښــام نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بندیز لګولی دی،مــاهم ډېرکلــک نکړ،روان شو.
بله ورځ بیا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبایل مــې اوکــې کــړ، اواز د عامر وو،هغه زما ملګری او کلیوال وو،راته یې وویل: چې بېګاه امریکایــانوددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شــپه یــې طالبانوتــه ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده،دېوال مو هم یوڅه نړېدلی دی.
کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارتــه مــې هم خبرورنکړ،ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول لیــدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېــره نــا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په لیــدو مې ډېر خوښ شو، کورته یې بوتللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروســته مې ورته وویل : راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.
هلک رانېغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندی چــې تــا دمخــه لیدلی وو،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.
دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو،ترڅوبه مــوږ غلامــان یو،ترڅوبــه موپه خپلوکورونوکې وژني اوترڅوبه مودمرګ دملکــې پرځــای داســورمخي ، انګرېزان روح اخلي؟
شپېه وروسته ډوډۍ اوچای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غورواومجلس کولو وروســته مــو شــپه جوړه کړه، ویده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېریخ وو، ببرته مې کمپله په ســر راکــش کــړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وړی وم چې موبایل راپاڅولم،ګورم چې پلارمې زنګ وهلــی دی ،ځــواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کــړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه سـم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکــور دوازه هــم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپــلار تــر رخصــتولومې ورســته زه اوعامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځــای تــه چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونــه نــه ښــکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ ایښې وای نوله بل ســره یې ښکارېده،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلــک څــه شــول؟هغه وویل تاسو څه شولۍ،خودوی هــم ولاړ هــره ورځ دبمونوبــاران وي،محاصــرې وي،ټول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانــه ســره یــې یوړل،زموږ دلته دایوټوټه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نــه وای لیدلای،پــه همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په رښتیاهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو،ولاړم دکوټې لورته یــو روزان(کوچنی کړکۍ) چې درنګا لپاره موپرې ایښې وه ،خو اوس مو بنده کــړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور لــه املــه کوم دوه ګوتې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو،لړمــانو او ځنځوچاپونــه ښکاره کېدل،سوري کې مې ببرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، مــوږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یــو وېــره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنــه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه درېدل ښه نــدي، دهغــوی کورتــه ولاړو چای یې راوړ ،لامو له غړپ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه ،غــږ یــې کړ: لالا مړی یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته بېرته له خفګــان پــه ډکــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وويل ګل مير اکا يې وژلی هغه بېچاره يوسړی وو، يواځې يو کوچنی ځوی يې په کور کې وو، چې هغه هم ۸کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخت لپاره به يې ،برړې،سپېرکي او ګنډېري راوړل،جنازه موماسپښين خاوروته وسپارله،بېرته دراګرځېدوپه حال کې وو،چې څوکوچنيو د هديرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ويل يې امريکايان راغلي او دګل مير اکادکور خواته يې موټر درولی دی، څونفره ورغللو چې ورننږدې شولو،دټوپکو خولې يې زموږ په طرف کړې په انګريزي يې وويل ودرېږئ ،که څوک په انګليسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وويل ته خوپوهېږې ورشه چې څه وايي،زه ور روان شوم ،خواته چې يې ورغلم راته يې وويل،داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ماورته وويل ظالمانو کاش چې دهغه له وژلو دمخه مويوځل داپوښتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه،بدبختو هغه يواځې يوکوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل مير اکا ښځه چې خپل ځوی نه يې لاسونه تاوکړي وو،له کوره راووته،خبرې يې کولې،په سر يې خاورې بادولې، زماترڅنګ امريکايي پرې اواز وکړ اوپه انګريزي يې ورته وويل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ويل که هغه تروريست دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

په دې دردېدلي هېواد کې یې له درد او غم څخه ډکې شېبې او سړې تودې ،لوړې ژورې،لوړې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانوته یې د موسی پشان ځواب ووایه.
له لومړي ټولګي یې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې یې لاره تر سره کړ،غوښتل یې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره یې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله.
دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې یې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او داهیله یې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور اوپلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته یې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره یې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.
وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته یې یوزوی ورکړه په کور کې یې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس یې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.
یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و،داچې ماشوم ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترڅو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې یې وکړل زوی یې خپلې مور ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاسه ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لور روانه شوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چې اکثریت مشتریان ،پېربدونکي او ورتلونکي يې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.

ناجیه کومه بهرنی یا غربی نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نو یې سترګې ګرځول پیل کړل د پلورونکو اجنانسو ننداره یې کوله اودهغوی دبیو پوښتنې یې کولې دوی لاپه پېرلو بوختې وې چې ناڅاپه یې ترشاه دیوه وېرونکی درز اواز واورېد. دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینسټ سوپرمارکېټ ترسره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ښو شېبو مخکنۍ له خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشتناک او وېروونکي ماحول بدل شو،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو،د بدن نورو غړو،ټپیانو او وینو ونیوله او یو سور رنګ یې ورکړ او فضا په ګرد،دوړو اوداور په لوګي پټه شوه هېڅ نه ښکارېدل په څو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورسېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جسدونه یې روغتونونوته انتقالول،د شهیدانو اوتبیانو وارثینوته دپېښې ساحی ته دورتللو اجازه نه ورکول کېده.

کله چې ناجیې او حفیظې ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې یې د مور ورته تشویش پیداشو ،پربکړه یې وکړه چې ګرځنده مبایل ته یې زنګ ووهي خوکله چې یې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور یې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه یې بیا هڅه وکړه خو نتیجه یې ورنکړه، بیایې د کوچني زوی فیصل په غلې کولو او مخچلولو پیل وکړ اوس نو دناجیې او حفیظي لپاره انتظار کول هم ورته سترې کوونکي بریښېدل او شېبه په شېبه یې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوی وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې یې تمه قطع شوه نو یې دکورنۍ نورو غړو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تماس ونیو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چــي پــه شــهرنوکې انتحــاري حملــه شــوي اویــاهم ناجیــه او حفیظــه فایســنټ تــه تللــې دي.
په همدې وخت کې یې ټلوېزیون ته فکر شو چې د عاجل خبــر تــر ســرلیک لاندې د ټلوېزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېر ېــږي ،ورســره جوخــت ویاند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه یې لیــدونکیو تــه ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظې مورګانې او دکورنۍ غړي لاپه همدې کشمکش کې وي او دهغوی د پیداکولو لپاره یې پلانونه طرحه کول چې دناجیې مورته په یوه ډیجیټل نمر زنګ راغی مخې سره یې اوکې کړ،څوثــانیې یې غوږ ته نیولی و ،خوپرته له دې چې څه ووایي مبایل یې لــه لاســه پرېوتــه دکورنۍ غړیو چې ټولې ښځینه وې ،داچې د جمعې ورځ وه نو نارینه څوک یــو اوڅوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلی د ناجیې له موره راتاوې شوې او د خیــر خیر چیغې یې وهلې کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان یې اخوا دیخوا منډې پیل کړې،خو د ناجیې عمه چې یوه زړوره او هوښیاره ښځه وه په ارام زړه یې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و،هغــې ورتــه وویــل لــه روغتون څخه زنګ و،نومور باید روغتون ته ولاړې شو،ځواني نجــونې یــې پــه کور کې پرېښودې او د ناجیې مور او عمه د کابل څلورسوه بیستریز روغتــون ته ولاړې،هلته یې هغه ټول ټپیان چې دهمدې پېښې لــه املــه ورتــه راغلــي وکتل خو نه ناجیه اونه هم حفیظــه پکــې ولیــدل شوه،وروســته د روغتــون دمسؤولینو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جســدونه ســاتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونوکې سکه او متره نه وه پاتې خو بیا یې هــم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه ســپینې ټــوټې پورتــه کولی ،خو دخپلې لور او وریرې جسد یې پیدا نکړ، د وتلــو پــه وخــت کــې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې مور دوروستي جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډارونکې چیغه وکړه چې په ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه، د ناجیې عمه ژر خپله ورېندار باندې ور پرېوته کښې یې نوله هغې فکر کاوه چې لــه جســد څخه وېرېدلې، خوکله چې یې په جسد فکر شو ګوري چې تور ویښتان یې په ټټر داسې را خواره پراته دی چې اوس یې د وینو له امله سور رنګ خپل کـړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجیه وه.

له دې سره د ناجیې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مــرال یــې لــه لاســه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ یې هم لوڅ کړ اوس نو دناجیې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفیظې و اوهغه هم شهیده شوې وه ، مخې سره یې د مړي رسمیآت په روغتون کې خلاص کـړل ، کورنۍ ته یې فون وکړ او له پېښې یې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مـړو وینځونکـو لخــوا لمبــول شــوي و د حفیظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ویستل شــوي،داچې پېښــه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ یې د بنګړیو اونورو شــیانو پوښــتنه ونکــړه ،مګـر د تدفین او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ پــه روغتــون کــې لــه ناجیې او حفیظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکې شول ،هغوی پــه ځــواب کــې وویل :تاسو ونه لیدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه یــو چــې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،یوه مړي وینځونکي وویل چې ددې یوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راوویست ،نوپه داسې حال کــې یــې بنګــړي اونــور شــیآن چېــرې پــه لاســونوکې پــاتې کېــږي. هغې وویل ناجیه په منځه دوه نیمې شوې وه او نس یې شلېدلی و او د حفیظی د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و اویو لاس یې د ناجیې په خېټه کې ننوتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ اوهغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنی زوی فیصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور یې څوک او چېرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو،دشعر خونه وو،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست به مې په یاد شوی وي،یابه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور،پلار خویندو ورونړاویاهم دوړو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چې وو، یو وخت مې فکر شو ،ګورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټرمخې ته ایښی کیبور لکه دارمونیې دتنیوپشان زور کوي او ټکهاری یې پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یوه توره لیکه په تېزۍ سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته به یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمینې کوم لیک وي،څه به پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښه په بېړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشپې په ناوخته کې چې پرسړک هېڅ رش او بیر وبار نه وي ، اوپه کلي کې کوم چاته کوم مشکل پیداشوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،موټر سړک ته راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منډې وهلې،خودتعجب ځای دادی چې دابه څه وي،څه به پرې لیکل کېږي ،چاته به لیکل کېږي،اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومره خوبه پوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، ګوتومې دکیبورډ پرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لړزه شواوښکلې نغمه پکې وغږېده چې زه یې له واره متوجه کړم،له هلوسره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوربدل،(زماخطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه يې په خیال وساته ،چې ورک يې نکړې).

اوهواسراره ته يې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وې، او دته به يې څه لیکل، کله چې مور واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپیوټروو اونه هم بله الکترونیکي وسیله وه ، چې لیک یا پیغام يې استولی یا رسولی وای،نو مونږ به یو بل ته په کاغذ لیکل کول او کله چې به مووليدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل،که څه هم مونږ په یوه کلي کې اوسېدو،خودومره دیوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې مونږ به له یوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې یوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اویا هم په لاره روان یو،په هغه وخت کې مونږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بیاهم مونږ دواړه په خپلو او یودبل په لیک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.

دهغه له دې سندرې سره مې ورته وویل چې هغه لیکونه خومې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل لیک لیکه،هغه په ټیلیفون کې حیران شو،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس درته په یادشم او درته فون دې وکړم،ماوویل(لکه باران مې په زړګي را وربدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې یادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتیا سره اسرار نه وربده ، څه څه راغلم !؟

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پیداکړو او چېرې يې؟

:ته وګوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود يې ۰۰۹۳وواو سیمکارت يې هم اتصالات وو،نور هم حیران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس يې وخندل ،ښه داپربږده دارته ووایه چې زه درشم اوکه ته راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې يې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایـه،نړدې وه چـــې لـــه پر یشانی نـــه مـــې زړه وچوي،سـر رابانـــدې وګرځېده،پـه تڼـــده مـــې خولـه راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مـــې ورتـه راغله،له ځانسره مې وویل ښه نـو تــه ده ســاده تــه وګوره،خلــک همداســـې کوي؟،تاخوبه لږ صبرکړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پـــروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاســه ایښـــی کمپـــوټر همداســـې نـــږدې وه چـــې لانـــدې پر بـــوځي،چې ددروازې ټـــک شـــو ځـــواب مـــې ورنکړ،دروازه راخلاصه شوه، ګورم چې اسرار له خندانه شین دی اوداخـــل تـــه راغی،ای خدای دې انصاف درکړي،پېژانده خومې نه خو لــه خنـــدااوحرکاتویې پوه شوم چې همدی دی،هغه اوس ډېر غټ شوی وو،هغه پخـــوانی اســـرار نـــه وو،ای !زه به هم غټ شوی یم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي ځومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسوکلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خوله یوبل څخه مو هېڅ خبرنه لاره،اوپه همدې ورځوکې افغانســـتان تـــه راغلـــی وو،پـــه ربښتیاهم چې زړه په زړه آینه وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

په خپله به يې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه،پرهغې يې اواز وکړ ونجلـــۍ! پاڅېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنيوهلکانوته چای تيارکړه چې ښوونځي تــه به ځي.

نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ،ستوماني يې وو ېسته ،غاښــونه يــې ســره وچيچــل ،اوږده ســاه يــې واخسته،ســترګې يــې ومښــلې پــه ځــای کــې کېناسته،خوب يې لا په سترګوکې وو،سربه يې کله يوخوا اوکله بل خواته کوږ شو،لکه ټېکې(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لــړل شــوي غــنم خــوړلي وي،لاس يې وغزاوه،ټکری يې راواخست په اوږدوخــوجړو وېښــتانويې ښــور کړ،وېښته هم خدای دېته ورکړي وو،سم يوه ګېډۍ وو،يوځل يې په ناسته هــم شخي ووېسته او پورته شوه،څوشېبې وروسته بيــا کــوټې تــه ننوتــه،لمونځی (جای نماز) يې را واخست لمونځ يې وکړ،بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه،تورچای جوش يې له تناره په داسې حال کې راووېست چې سمه نيمه پسې په تنورکې ورکه شوه،په بېړه يې کوچنيو ورونوته چای تيار کړ،هغوی يې له خوبه راويښ کړل،مخ اولاسونه يې ورته پرې مينځل،په دســترخوان يــې را ټول کړل،هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل،دې دکور پاتې کارونه پيل کړل،په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې! دې ورتــه آآآ نارې کړې،خوهغې يې اواز وانه ورېده،بيايې شورماشور جوړ کړ،خــدای دې تــا تور مخې ،کنداسه په ماروچيچل کې،داپه تاڅه تور مرګ ولګېده،چې غــږ نــه راته کوې؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم،که مې ستاځای هم دمــور څنګ نکړاودهغې تورې هديرې بنديوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي،نوم يې دېرخوږ وو خو پخپله دېره ترخــه وه،پســې راغللــه لــه ځانســره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غور بدله،دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور یې زېږولې ده،نجلۍ ته راورسېده اوپه کمځیوکې یې ورته ګوتې بنـدې کړې،داسـې حـد تـه یـې ووهله،چې یو دوه یې ترې هېر کړل،نور یې ورته یوځل بیاپه سپکو سپورو پیل وکړ،ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه،هغـه خلـک دې هم،خدای ووهي،ویل یـې چـې دربیمـه،ورځ بیـا راځي،خـو همداسـې ورک شول،که داځل راغلل،لـه سـترې مشـې دمخـه سـتا مردارمخـې دسـتمال ورکوم،نوره دې په دې کور کې نـه شـم زغملی،نجلـۍ راغللـه پښـوته یـې پرېوته،نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې،هیله کوم هغـه کونډتـه مې مه ورکوه،زه له هغه سره واده نه شم کولای،دهغه خو مشره لور واده شـوې ده ،په کور کې اولادونه یې هم له ما مشران اوهمزولي دي، پام کوه چې داکـار ونکړې،کنه زه به مړه شم.

میرې یې په کړس وخندل،ورته یې وویل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په یونه یوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروروسته هغه خلک راغلـل چـې یوځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښتوته په مرکه راغلي وو،اوس ددې پلارهم په کور کې وو،خودهغه شـتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې یې نوې ښـځې داسـې زهر پیچکاري کړي وو،چې پلار یې هم اوس دهغې له شتون نه په نـه شـتون خوښ وو،نفرت به یې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسـته راغلیـو خلکو بیادښېښی خبره یاده کړه، میره یې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندیې ورپسې راغی اوحال یې ورسره شریک کړ،هغې هـم پـه مکرجنـه لهجـه لـه سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته یې مخ واړاوه،که څـه هـم چـې زرلښـته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره یې دلـور پرځـای ده خـو زه هـم سیاسره یم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خـووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموړ په دې ریشته خوښ یو،دستمال یې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځویې لـه ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته یې واده هم تیار شو،کوچنۍ زرلښته دمیرې لخواد وهلـو او ډېرولوپړمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کـوچني اوبـې مـوره ورونه په چیغو ولیدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به یې غېـږه تـاوه کړه،ډېرې چیغې به یې ورسره وکړې،مګر میرې به یې بیاله مټ نه ونیوله،ورته به یې وویل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورتـه کېـدو اوښـکته کېـدو وروسـته یـې نجلـۍ روانـه کړه،خـودهغې چیغـې لاپسـې لوړېدې،دلته یې ورونوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې یـې وهلي،دلارې تر نیمایي پورې دزرلښتې چیغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې،لاره نږې اته دقیقې وه،سپین ږیری زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل ،ښځې راټولې شوې،ترڅو ناوې له ډولۍ راکـوزه کړي،ښـه راغلاسـت اودنـوي کـور مبارکي ورته ووایي،کله چې یې له ډولۍ نه شال اوچت کړ،ګوري چې ناوې پـه ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتیا یې هم دمیرې ژمنې حقیقـت مونـدلی وواودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ویده شوې وه.

نوټ: ټېکه یوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپیداکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه

زه یې منیجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې ورباندې وو ښلې،هر یوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وویل : څه ته دخپل کور شاوخوا ته کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور له دې ځایه ډېر لرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبیا کورته ځې، ډېره درباندې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکیو حال واخلم ،ترڅو له کومې امنیتي یا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هر یوه ته مې باید زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لېست له مخې دهر یوه له نوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د څو تنو حال اخستلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.

کله چې یې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وویل: څه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!؟؟ داڅه وایې ستا همکارانوخو هریوه دوه او درې فورمې کار کړی دی اوته ایله اوس ورسېدې؟

ـ ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پیل کړه، شله شله (ګوډه ګوډه) مه کېږه کارونه دې په چټکتیا سره وکړه چې بیا درباندې ناوخته کېږي، له دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټیټ اواز راکړ،ماهم فون قطع کړ.

ماذیګر ټولو خپلې فورمې را وړې،دفتر کې یې وسپارلې او هریو خپل کورته ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ صیب ! زما کار خلاص شو څنګه وکړم،اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترڅواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه،ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونــه ده در پیښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

ــ نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم .

ــ ښه سمه ده څه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فــورمې به راته وسپارې.

ــ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.

فون یې قطع کړ،ماهم د نورو کار کوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ،ســبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کــاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړي،هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او ر ېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سر وې کوونکی باید مــاذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چــې پــه صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پــرې ور مخکــې شوم،که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یواځې د ښــه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیوسره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمــه ورکــړه او پــه خپلــه مخــه ولاړل،۱۱ بجــې شــوې خوعابــده لاهــم نــه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

ــ صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کــوم ناروغــه ده اوس مــې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده ستړې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څهره کې یې یو ډول مایوسي بر ېښېده، خبرې یې پیل کړې:

ـ صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو اوپه کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماځنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همدې کیڼ لاس یې فورمې له بیک څخه را وویستې ، زما مخې ته یې کېښودې اوخپله په څوکۍ کېناستله.

پرته له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې.

ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کیڼ لاس وکړ او پیسې یې پرته له شمېرلو بیک کې کېښودې.

ورته ومې ویل : عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کیڼ لاس لاسلیک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورې؟

ټنډه یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورم.

خبره مې یې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خوپه همدې وخت دعابدې لخوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښي لاس په مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه ،په سترګومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچایو پیاله مې له لاسه پر یوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وويل: شله شله مه کېږه دهغې په خبروکې ټکنی کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مايوسي هريو مې پــه څــو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزوکې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورځخه بخښنه وغواړم او قناعــت ورکــړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه يو لاس نلري،هغــې غوښــتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته يې ودرېدم ورتــه ومــې ويل:

ايا امکان لري چې ما وبخښې؟

په داسې حال کې چې قدم يې پورته کاوه په څټ يې را وکتل ولې تاخه کــړي چې له ما يې بخښنه غواړې؟

ماورته وويل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهی او ناخبری کــې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلوليت دغه دوه دقيقې مخکــې پوه شوم.

له سترګو يې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صيب هيله کــوم خــدای مووبخښــه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې يې پسې داسې وغزولې:

که زه يې باک وګڼم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داســې خبروســره مــخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په مــوټر کــې ،کــه پــه دفتــر او نــورو ځايونوکې چې څوک کوم معيوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کــوم چــې ماته وايي دومره ډېره زور برم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژونــد ســره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه يې باک نه ګڼم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبېه شبېه باران پــه ســپين مــخ روانــې او ښــکته ګرېوان ته يې توېدې راته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوکاش زما دښې لاس پرځای کېن لاس نه وای،هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي،همدا یې وویل او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پایلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو،داچې زه دشپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو،په همدې خاطر سهار ټول رانه را تاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جېب کې مې موبایل وشرنګېد،دزنګ له راتللو سره مې مور راته راوکتل،په ترخه موسکا یې وویل:

زويه!یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې!کېدای شي کوم بل څوک وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی څکه دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې راکړ،ماشومانوته مې وویل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو، نور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زما عادت دی چې زه چاته زنګ ووهم اوکه بل څوک راته زنګ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کوم،ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې) اویانوراصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له هغې خوا مې ډېرتیت ،کمزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، خواب مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان مې اخوا دیخواکتل،خودا ښه ووچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی .

نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې نه دی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه!دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایې؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې راته وویل یوځل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځای يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟
ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم يې راته مريم وښود،ويلې يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګي زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري .
ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېرې ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې،سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته يې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي،خوددې په خبروکې يودډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو،احساس يې راته دروند معلومېده.
هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په يو افغاني ټلويزيون کې يې ديوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی،ماورته وويل شايد همداسې به وي.
دڅه وخت په تېر ېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېريولوشی چې مې ورک کړی وي.
دنجلۍ لخوادراکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو،هېڅ ارام نه راته،ماويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.
اخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مــې وســره یادکړ،دهغــه دنــوم لــه یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنــې؟ ورته مې وویل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې مادهغې ورور ښودلی دی نه کــوم بــل څوک،نــویې راتــه وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورِ پېژنــې او زمورِکــوم نــژدې خپلــوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبــل هېرکــړو، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروڼه اونور څوک ندلي لیدلې خوکــه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته مې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یــم، اوپه هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچــې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر ېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورتــه مــې وویل سمه ده ښېغمه شه.

اوس زه دومره له مریم سره بلد شوی یم چې که چېرې دیوښکلي څیــز مثــال راوړم نو دا پکې نالیدلې یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زماپشــان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خــو د پښــتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله مو قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ یې راته وویل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخــه بــولم او هــېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درتــه ووایم،پــه زړه مــې دډار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخودا تل داسې په قراره خبــرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي ،خبره یې زیاته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړې یواځې یوه خبره مې درته صحېح نده کړې نــورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نــه نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.

هغه داچې زمانوم مریم ندی!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې راباندې وچورلېده،په فکـر مــې بــوج راغــی،د اور بـدوزغم مــې نــه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مــې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

ببرته یې راغبرګه کړه هیله کوم،جهانه!ګوره اول مې درته وویل چې غوصه بــه نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېر ېږم،ته خوغوږ شه چــې څــه درتــه وایم،ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ،ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هــم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره مې فون ورباندې بندکړ،قهر مې شېبه پــه شــېبه زیاتېــده، ځانتــه مــې هــم قهــرجن شوم،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مــریم څخــه هــېڅ خبــره پټــه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر مې بــدلون پیــل کړ،پــه خپلوټولوباورونو بې باوره کېدم،دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن مې پــه دفترکــې هــم کــار خوندرانکړ،هرڅــه مــې پــه خپــل ځــای پرېښودل،اطاق تــه ولاړم ګــروپ (برق)مــې مــړ کــړ،اوږود وغز بــدم،هرډول اندېښنې مې مبلمنې شوې،له ځان سره مې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې مــې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تالــه ماسره داسې وکړل؟

زماپه شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شــوی وو،یوځــل مې سر ته خنډ ورکړ،نه نه هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تــر هرڅــا ډېر ګران یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بیابه مې هم زړه نه صبر بېده،در بیمه ورځ یې مسکال راکړ،ماهم هسې بهانه غوښته،ژر مې ورته فون وکړ،له هلوسره یې په کړس وخندل،خونن خنداد پنځومیاشتومخالفه اوبل شـان وه،حیـران یـې کړم،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصـه اوورنـه خفـه وښایم،غوسـه شـوم ورته،غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې یې.

په خورامینه یې راغبرګه کړه،زماړوندعاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه،ولې چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنه کوچۍ

دسهار تر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شـوم،دکلالویه دروازه مــې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته لــه هغــې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یــې کړې،مــاهم لــه خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم،میدانۍ ته پــه رسېدومې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې ووېسته،ښې طرف ته په تاوېدومې سترګې لـړ ورووړانــدې دتــورې لــوېې کیږدۍ څنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورتــه کېږي،خــوداچې اورتــه چــاپوکی ورکــړ هغــه نــه معلومېده.

څوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانۍ کمیس وخوځېد،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شــوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېرخوندراکړ.

له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډکه ویایله بهېده،موسم هم دژمې وواوبه یخې وې خو ځواني هم ښه وې،اودس مې وکړ راپورته شوم دسړک پــه غــاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ موپه جمعــې ســره اداکړ،چــې راوګرځېدو،کورتــه ولاړم،قرانکریم مې راواخست،تلاوت مې پیل کړ،څوایته مــې لانــه وو تــلاوت کړې چې دسړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ،دخیر اواز مې لــه خولې ووت،له دې سره مې قران کریم بنداودبالښت پرسرمې پر ېښــود،بیرون ووتم ،ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خــونړی وو ډېــر ځوانان او سپین ږیري یې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس څکه ډېــر پــه دې مطمین نه وم چې بیابه هم موټر څوک وهلي وي څکه سهار وختي وو اوپه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې څوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بیا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته یو ډول دروند زوګ راغی یوڅه وارخطاشوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطاښکار بدل ،له رسېدوسره مې دسړک په غاړه د اوبو په (زي)سترګې ولګېدې،چې سوری سوری پروت دی ،لړ ور اخوادسړک په منځ کې وینې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپاتې نه شو ژر مې له بختیارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختیار وویل ولا ډېربدکارو شو،زه خویې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو،ورته مې وویل ولې کریم ماما موټر وهلی ؟

_ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نوپه سړک څه کوي.

_ ښه نوبیاڅه شوي حل راته وایه؟

_ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

_ هو لیدلې مې ده ایا هغه موټروهلي؟

_ نه هغه یې نده وهلې.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووایه کنه ته خوسم بېړا یې،ژر ووایه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وینې اولته داوبو زی حتماً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.

اغامحمدزما اودده کش وګیر ولید رامخته شو راته یې وویل یاره طالبه ته هم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتیالېونی دی ،ماوویل ښه نوته راته ووایه چې څه وشول؟

هغه وویل دکریم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه رالې وه د هغې یوه پېغله لور وه، وزیره یې بلله،هغه بله ورځ یې په کور کې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه تېرېده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې ښنګه به وي،خوارکۍ یـې ډېـره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراویوه پښه یـې مـات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خیر راشـي،کریم مامـا ډېـر ورپسې ژاړي: وایي نن ترټولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره يې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغۍ رایادې شوې چـې مـلا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې څهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نوری ښکلې مجسمې میناتوري کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړی و.خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم پــه کوم اخبار،مجله اویا هم په بازار کې له انځــور پلــورونکي ســره د پاکســتان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابــه مــې نــا لیــدلې سترګوته نېغه ودرېده.ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مــې پــه خپــل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پِ مخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسی ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مســتعده او رنســانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم لــه خبــرو معلومیــده چــې خوښــېږي یــې دسیاست ملګرې و اوسي ،هماغه شان زیرکه او چالاکې غږېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پِ ټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښــکلې ښکارېده او داچې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمــه ابادە،دبیضــوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو وېښتانو،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایــل غنمي رنګ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبروکې لنډه سکتــه کوله ،په څو خبرو پسې بــه یــې هیلــه ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوستیټ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ به مې ددې لیدو لپاره په زړه کې نوې هیلې پیدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شاید دهغې مینه به دومره پیاوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ویل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اویاهم دکوم بل قوم وای ،لکه دپښتنوپشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وایي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،یوه ورځ مې و غوښتل چې ویې ګورم خو بیا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه یو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره ښخي څنګ په څنګ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړیکه ونیوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وویل دومره خوشحاله شوه چې دایې هېر کړل چې موږ په یوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زیات حاکم دي ،زموږ اړیکه یواځې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څوتنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرلیکه تماس لري، خوبیاً هم د پښتنو ټولنې او ځینو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په یوه نسبتاً ټیټه خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله یخه او روښانه وه چاې مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې ،چې یو وخت کوربه دځه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبایل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځینه غږ مې د سلام اواز واوریده،همداچې سر مې پورته کړ ګومر چې یوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسی را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پېژندلې.
داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځورګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.
نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټیټه ،لنډه او چیته پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي نجونوته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و،د نجلۍ ټیپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و،په سرکې خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانوسره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماڅه پېژني چې دومره کلکه سترګشي یې راسره وکړه،دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.
فکر واخستم،سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ښارل خبرې یې راسره وغزولې،خو ما بیا هم ددې دپېژندلو څرک لګاوه،مګر په ټولو هڅو او فکر کولوسره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپېژنم،زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پېژندله اوپه همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي،شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم!! نوره ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګین دسترخوان

دوهمه روژه وه،مرکز کابل ته په وظیفه راغلم،که پټه یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي،ځکه داسې یم لکه له پښو او لاســونو چــې تــړل شــوی یم،دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو،څلور مبایله راسره وو،هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه،هلــه دوه نــوي ایمیلونــه را اســتول شــوي دلوستلولپاره یې پر ېږ کړه،هله داوکړه اوهله هغه وکړه.

نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه،چې زړه یې غــواړي پــرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ،ونــو او ســردرودیدنونه وکــړي،او نــور داسارت له ژوندڅخه ازادي ترلاسه کړي،خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چــې مړ شم.

نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېــوه کــه څنګــه،یوه ورځ روژه ماتي ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم،له پنځــو ورځــو راهیسې چې راغلی وم په لوږي ځل خپل کورته تللم،اوننن‌روژه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم،نژدې څلولاري ته ووتم،له یوه ټکسي چلوونکي ســره مــې تــر میونــدجادې خبــره وکړه،ماښآم نژدې و،ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروژه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي،مادکور لپاره یوڅــه ســودا هــم راونیوله ،نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشــحاله وم ،چــې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوســه هــم ترهرڅــه زیاتــه وه،درنو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاســه ډوډۍ دومــره خونــد راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو کورته لا ره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیوهلکـانومې سـترګې ولګېدې، دواړوخړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېرېـدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګـري تـه مخ راواړو،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټـل کـې ښـه لوکسـه ډوډۍ وخورو،داډېروخت مې داسې څه نـدي خـوړلي چـې لـړ مـې زړه پـرې ښـه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري یې ورتـه وویـل نـه زه خوایم چې تېر شه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځـې سترړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده سترړې او له غمـه ډکـې خبـرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسـېدم،نور نواذانونـه هـم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکونو ډک وو،خوله مانه دمور څنـګ تـه ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وویل: په تاڅه شوي جوړ راتـه نه ښکاري،نن لکه چې ډېر تږی شوی یې؟

ماته بیادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسـر پـه خپـل غېـږ کـې ونیو،لـه سـترګو یـې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات فرشته

سهار دفتر ته یوڅه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مــدیر د ناوختــه ورتــګ علــت راڅخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافیکي ستونزو او لار بندیو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دلیل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د یو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خیــر پــه لاس کې نیولي څو کاغذونه یې راکړل، له کېناستلو ســره دکاغــذونو پــه لوســتلو شوم،پکې لیکلي و چې زه باید د دفتر دمشرتابه په امر په یوه پروګرام کــې د تربنر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظیفه مې وه او بیا د لــوړو مقامــاتو لخوا امر شوی و،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک یې نه مني ،مــاهم پــه خلاصه ټنډه دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدیر راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نیسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بیک کــې ځــای پــر ځــای کړ،ماسپښین دوه بجې وې چې له دفتره یې ټېلیفون راته وکړ: ویې ویل ســتا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پــرواز دی،پــه اطــاق کــې کېناستم هېڅاته مې هم تللو په هکله څه ونه ویل،حتی خپلې کورنۍ ته هــم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه یې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورتــه لــه ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوایي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشــو،کله چــې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریــان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یــې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه تــه وویل راځې چې د بازار خواته ووځو،هغوی هم را پورته شــول درې تنــه ســره لاړو،په بازار کې مې په دېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطــاق پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرایه ونیو،ملګرو ټینګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهه چې مبایل ته مې زنګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټېلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فون مې قطع کړ او جېب کې مې واچو،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخت په ښار کې وګرځېدو،نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو ته تللي وای او زه هم اطاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شوم،فون مې خلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې په جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، په ژړا او سلګیو یې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مړه کېږي،تا ولې زه یواځې پرېښې یم،ولې رانه دومره لرې تللی یې؟هرڅه چې مې ورته وویل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی یم،خو چاته یې وایې،هېڅ یې نه منله ،ورته مې وویل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېناستم زنګ مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کې زه انتخاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسی حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هیله کوم ته باید زما په ستونزو اومجبوریتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په یوه ساه یې همدا راته ویل زما کندهار ندی خوښ هلته خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حیران وم څه وکړم ،غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره کوله،بیا مې ورته وویل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ببرته بې له کوم دلیله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ویل هرڅه چې کېږی نن باید ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووایې ماتــه د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور یې ستونی بند او اواز یې خپ شو،تشویش مــې شــو ورته له ځانسره مې ویل په دې جلۍ څه چل ونه شــي،هېڅ نــه پوهېــدم څــه وکړم،د پرېکړې چل هم رانه هېر و،که دفتر ته راتلم د دفتر لــه قــانون څخــه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکولــه او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چــې پــوه شوم نه یې مني ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه پــه خپلــه خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځــم نــو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کــوي،اخر مــې پــه همــدې قناعــت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې وربانده قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که ببرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایــم اوکه نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر مــنځ ایســار وم پــه همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنــه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.

خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېــرې یــم تنهــا د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مــې کړ،نــور نــو د شــپې ۸ بجــې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته بــه حتمــاً معلومــا ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکــټ پلورنځۍ بندې وي اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې ســهاروختي وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا کړ،خولــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قېمته را باندې خرڅ کړ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته را غلو، له هوټلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزر وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسلیم کړ،تنها د یوې شپې کرایه مې ورکړه.
دشپې به هره شېبه سلگۍ زنگونه راته وهل او زما پوښتنه به یې کوله هغه په ما ډارېده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه ستونزه راته پیدا شوه،لنډه دا چې رئیس راته وویل له همدې شېبې ستا دنده په دې دفتر کې پایته ورسېده، ماهم له مننې کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له دېره غمه زړه ته نه کېده، یو عالم خفگانونه مې ملگري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلگۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چې ته اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مدیر مې یوځه خپلوان و،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرگند کړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور هېڅ هم نشته ،هرڅنگه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینو خبره واسطه هم ښه وی،درې ورځې بېکاره گرځېدو وروسته مې مدیر مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وگمارل شوم.
کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلگۍ ته مې له هوایي ډگر نه زنگ وواهه چې زه اوس په کابل کې یم،هغه ډېره خوشحاله شوه،راته وېې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یاخو درپسې مړه کېدم او یاهم درپسې درتللم،ما ورته ویل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یواځې زه مور زېږولی یم ایا دا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې،هغې را غبرګه کړه صابره ! ته چې هرڅه راته وايې ويې وايه ته حق لرې خو زه بغير له تا وخت نه شم تېرولی،ته زما مرګ،ژوند،غم ،خفګان، خوښي،مينه محبت اوهرڅه يې نه شم زغملی چې رانه لرې هم لرې اوسی،له زړه يې درته وايم تاسره ډېره مينه لرم،زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند،رنګ او وينه کې دومره ور ګډ شوی يم چې که له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کوی او وايي چې چېرې يې،که زه بل ځای کې يم او دېته ووايم چې اطاق کې يم نو سمدستي راته وايي چې دروغ وايې،زه حيران شم چې دانو څه خبره ده چې زه په اطاق کې نه يم،هغه خو له ما څو کيلو مېټره لرې ده نو بيا څنګه داهرڅه امکان لري،مګر رښتيا هم چې زړه په زړه اينه وي،سلګۍ ما دخپل زړه په هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتيا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماته هم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما دمينې هغه لس چنده زياته مينه راکوي او له هغې سره مينه کول زما په ژوند کې د مثبت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لويو ستونزو را ووېستم ،سلګۍ ماته خدای پاک د انسان په جامه کې يوه د نجات فرشته راکړه،يو وخت ما دځينو مجبوريتونو له امله ډېرې غلطې پرېکړې وکړې،خوهمدا سلګۍ وه چې ماته يې د يوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نيوی وکړ او د ابدي هلاکت کندې نه يې وژغولم کومه چې ما په لوی لاس ځان ور غورځاوه،هغې به ماته ويل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېر څه ياد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د يوه ښوونځي په شکل استفاده کوم ،نو هيله کوم زما پرمخ لکه د يوه ظالم،پلار يا ورور پشان د زده کړو دغه دروازه د تل لپاره مه تړه،پرېږده چې زه پکې ډېر څه ياد کړم او د عبرت او پند

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستو لپاره يې له نورو سره شریک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو څوځله په دې خاطر چې دا انجلۍ ما هېر اوخپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړیکو پاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې ورسره وکړ،زما هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا سره وي، بیا هم دا راته وايي زه پوهېږم ته دڅه لپاره دا کارونه کوې،خو یوه خبره مې په خلاصو غوږونو واوره، ته اوس زما دنیا او اخرت یې،ته زما په کالبوت کې یو سپېڅلی روح یې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح په وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وايي او مړ په دنیا کې نه شي اوسېدای ،داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا یوه خبره بیا هم درته کوم چې :

ستا او زما منځ کې جدايي ګرانه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې،په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و،په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.

زه هم ډېر ورته خوشحاله وم،رښتیاهم چې ماشومان ګلونه وي،له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ،دپسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم،زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه،همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم،زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و،ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی،ورچټک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله،خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي،فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم،پوښتنه مې ترې وکړه،څه خبره ده او دوی څه غواړي؟

فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه،خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې توره تفنګچه یې له زنګانه سره ځړېدله او یو لنډ دده د دریشي په رنګ توپ کې په لاسونوکې نیولی و،په فریدپه انګلیسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟

نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه،ور غږ مې کړ،دایم ستاسو په منځ کې ،ووایۍ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره فرید په ډاګ پاتې شو،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و،ماته را نږدې شو،یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږیره او بریت نه ول او اوس مې ږیره او بریت ول،بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یې ولچک راواچول،هغه داسې دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځي او تنګېږي،ددې حالاتو په لیدو زما په غېږ کې کوچنۍ ولولې چیغې کړې،هغه فرید راځخه واخسته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل،خو هغوی چېرته په سینه کې زړونه لرل،لاسونه یې تر شا راوتړل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله،په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې،هېڅا کې مجال د څه ویلو یا حرکت نه و،روان یې کړم،څوقدمه یې بوتلم،بیایې ودرولم،کڅوړه یې له سره راته لرې کړه،راته ویې ویل که په کور کې چاسره ګورې او یا څه ویل لرې نو درې دقیقې وخت لرې،بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول،خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول،پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای،اجازه یې راکړه،لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غړیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې،ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده،هرڅومره چې مې زړه کلک کړ،په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه،په چیغو مې وژړل،ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه،خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم،زمور په کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول،نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکړې وای،مور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي،ای زویه! ستاخوبه چې چا په سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چوي لرې کړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مې تنګېږي لاس مې مه نیسه،نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې،دوی تا چېرته وړی او ولې وړایه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما له دوی سره دنده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېر اعتماد نشي ورباندې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه به ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش یې کاوه چې زما لاسونه پرانیزي ،هېڅ وس یې ونه رسېد،ژړا ،خبرې اوهرڅه رانه وهم اخستي و،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې یودم اواز را ووت اوباور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نو همدا به مې د ژوند وروستی ثانیه وه،زړه به مې چاودلی و،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تیاره ښکارېدل،نه مې د چا اواز اورېده،نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ایا زه به یې په کومه ګناه دلته راوستی یم؟بیا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمینه برابره وه، په نهیلی حالت مې له ځانسره ښه ډېر وژړل،دومره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګیو بدل شول،یو وخت مې د چا دپښو ترپا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هم واورېد،یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کځوره مې له سرنه لرې شوه، داچې یو دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې رڼا ولیده هېڅ مې سترګو کــار نــه کاوه،لاســونه مــې لا هماغســـې تړلــي ول،مخکې ولاړې سرې امریکايۍ نجلۍ راته په انګلیســي وویــل: د ګونتنــامو زندان ته ښه راغلې،ددې له خــولې د ګوانتنــامو د کلمــې پــه اورېــدلو ســره وترهېدم،هغې امریکايۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ورته غلی وم،اخر مې ورنــه پوښتنه وکړه،کېدای شي راته ووايې چې زه مو په څه ګناه دلته راوستی یم؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست،داد غلطېدو خبره مې ځکه وکړه چې تاســوډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکیه کوی،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد يې تر ګوانتنامو را رسوئ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنــې لانــدې کــړ، زنګون کېښت راته کېناسته،خوله يې زما خولې ته دومره را نږدې کــړه چــې نږدې وراسره تېڅ شي،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو يې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه داکار وکړم يــوه ډېــره درنــه ســپېړه مــې پــه مــخ ولګېده،چې له مخ او سترګو يې راته سپرغۍ والوځولې ،له دې سره مــې خبــز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.
دايې هم وربانديې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورځخه دخوابېدی او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پښې ورلنډې کړي.
دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا،رېښتينولۍ اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتيـآو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځای نه و نو دامې هم نه شوای منلی چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتياهم نه کاوه.
داچې ماهم ځينې پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت څارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نوموړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته کومه ځواکمنه او ورځخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بيا به ورځخه دخلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلی شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې وخت به مې ورڅخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر وربانديې نه خوږوي نو په تکرار ډول به مې ورڅخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو یاپخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخوانۍ خبرې به یې کولې،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو سره ټانټې زویې،داشخص هم ترتا کم ندی،دذهن مبوري یې ډېره قوي ده،بیآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او په خپل کار کې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه وربانديې کاوه اونه یې هم دومره لوی مسؤولیت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې له دې مخکې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور له غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کولې،دخبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کوي، بیامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخت اوږد شو،بې اختیاره مې وربانديې اوازونه وکړل،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله وربانديې نه وي راغلې،خوژر مې خپل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خویې راته له صحته شکایت کاوه،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشویش مې ورو ورو زیاتیده اخر سکوت له ثانیو دقیقوته ورسېد نور مې نو باید څه کړې وای یامې چاته خبر ورکړی وای اویامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای،خوشنګه به مې ثوک له دې ماجراڅخه خبر کړي وای،امکان یې هم نه،داوسېدو ځای یې هم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره یې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه یې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه دربانـدې شـوي ایـآ سـتا صـحت خـو ښـه دی؟ مسلسل یې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه یې راکـول حیـران وم چـې ولـې داسې کوي،اخر مې ورته وویل داچې کوم څه درپېښ شوي هـم نـه دي،بلـه ستونزه هم نشته نوبیا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرګه یې کړه : کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ویل چې ډېر محتـاط او زیرک یې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږې اوکله کله له عمـل څخـه مخکـې عکس العمل ښیي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ویل چـې یومعلومـات دربانـدې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره ریښتیا ویلی او ایـا تـه پـه ربښتیا هم همداسې یې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوباید ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکـر غلـط نـه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مـایې هـم اړولې ده ورته ومې ویل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:

زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خـو داماڵپـآره ډېـره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ویې وایي خو زه باید دخپل هنر په مرسته وربانډې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې ربښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان سـاتنه اوپاملرنـه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لـومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپـه سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو ببړۍ چلوله له هغه ځای څخه هم بند کړای شو او تر یوې لوېې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم له ځانسره مې وویل : داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورسپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به ورباندې دا ورځ نه راتلله،په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه،هڅه مې کوله چې په یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای،بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر،دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېرېدل،لوړې ژورې مو په ژوند کې تلې او راتلې یوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیوال پولیس وم اوبیامې په یوه څارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بندیز نه مګر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهم او اول نفر خبر کړي،خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولو ذمه واري وکړه مګر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکې یې خړې پړې شوې دي ،خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اوله په لنډو لنډوکي مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیات مې ورسره شریک کړل،په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولو په ژوند بده اغېزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،دامې هم ورته وویل چې د روانې اوونۍ په اوږدوکې باید له ماسره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورڅخه جوړه شي ځکه اوس ځارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد ته راستون شوم لا خپل ځای نه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونۍ اوخپل سفر په هکله معلومات ورکړل،نه زما اونه ددوهم نفر لپاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغوی ځکه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فون وکړې دخداي پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یې وویل چې بې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخندل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په رښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاټه ځکه ماتاته ویلی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خندوم دادی اوس مې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوځارنه هم پایته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین لاس

د ګرمۍ له زوره مې د ګرېوان ټولې تڼۍ خلاصې کړې وې،په دېره کــې درانــه سیوري ته تنها ناست وم،یودم‌ول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبــوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو،له دېرې سره څنګ په څنګ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او ګڼ بوټی ولاړو سرمې ورهســک کــړ ،څــه راتــه ښــکاره نــه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم،لږه شېبه غلــی وم خــو ځــان رانــه حرکت وکړ یوځه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېګی چې ببخ یې نغــري تور کړی و او لویه ګېډه یې لرله سرته پورته کړ، پــه دې وخــت کــې یــې ازاد لستونی ان تر تخرګه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رګونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.
نجلۍ په خپله مخه ولاړه،له مــاهم ګرمــي هېــره شــوه یــواځې ددې ســپین مړوند،څنګل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکــه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاګرد یاد کړي او هېڅ یې له یــاده نــه وځي.
ژېړی مازیګری شوخو ګرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لــوري وخوځېدم،له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کېږدۍ(خېمه) مې سترګې ولګېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلونده نجلۍ رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېر بــدم خو سترګې مې ورځخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزي پــه یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجــه دا خبرې واورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چـاره در وکړم.

همداسې یې د پاڼ په غاړه په لویو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هیلـه یـې داوه چې ګني راوبه یې نیسي خو کوچنی سبرلي به کله یوې اوکله بلې تیـرې تـه ټوپ کړل،ویې نه شو نیولی زما په اند نجلۍ یې ډېـره ازار کـړې وه هـېڅ یـې پر ښنودو والا نه وله،ماته یې هم دې ننداري ډېر خوند راکاوه او ښه په زیرکـۍ سره مې څارله، په منډه کې یې ځمکې ته لاس ټیټ کـړ غوښـتل یـې تیـږه راواخلي او سبرلی ورباندې وولي، خو بخت یې ملتیا ونکړه لمن یې تر کلوشـې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پر بوته،له خولې مې یو (اخ خی) ووتـل او ورمنډه مې کړه،زه او له کیږدۍ راوتي ځونفره یوځای وروروسـیدو خـو پـه را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ ببلې شوې وې،پـه سترګو مې ورته تیاره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وینه وچه شوه هـېڅ څواک یې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونیسي مـاهم خپـل ټـول زور راټـول او استعمال کړ چې ایله مې دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورتـه او څلـور قدمه وړاندې را وړل شوي کټ کې یې واچوم،دنجلۍ په لسـتونوکې کار بـدلې ګانه زماپه کمیس کې بنده شوه چې لستونی یې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتي ماهي دخبتې پشان سپین لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغـه سپین لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس دیـوې مـړې نجلـۍ لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونو لړ: ۱۰۵

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library